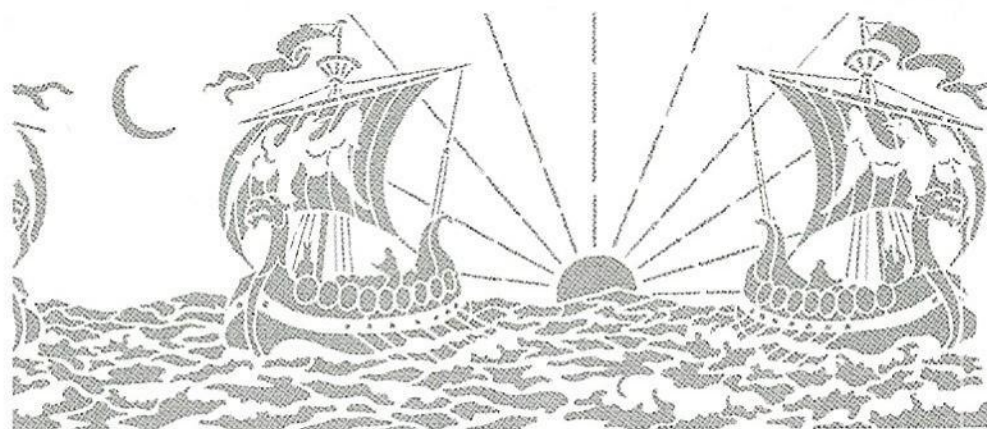

SISÄLLYSLUETTELO

2-3	Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
4-5	Puhe Ruusu-Ristin Matineassa
6-9	Markus Salokas, Pääsiäisen vuosijuhla
10-11	Ruusu-Ristin kesäkurssit ja ruokailu
12	100 vuoden takaa Karma ja synti
13	Sylvi Pöyryn runo, Korven lumoissa
14-19	Jarmo Anttila, Kullervon kirous
20-27	Sauli Siekkinen, Lohengrin
28-30	K.A.-I. Momento
31	Pekka Ervast, Toimittajalta
32-34	Jyri Kallio, Astrologian Henkinen puoli, osa II
35	Kreivilässä 8.-10.8.2014, Rakkauden monet kasvot
36-47	Jukka Sarno, Näkökulmia tietoisuuden ylösnousemukseen
48-52	Jari Jokilehto, Rakas opettajani, kärsimys
53-55	Antti Savinainen kirjaesittely, Ihmisenpojan kiusaukset
56	Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Suvivirret on taas laulettu ja armas kesä koittanut meille pohjolan asukkaille. Hieman ihmeissäni on saanut seurata mediassa vellonutta suvivirsikeskustelua. Vaikka en itse ole kuulunut kirkkoon yli 40 vuoteen niin kyllä suvivirsi on minulle rakas ja laulan mielelläni kaikki säkeistöt siitä. Kolmen ensimmäisen säkeistön ei pitäisi loukata edes muslimeja. Toki niille jotka eivät halua ajatella mitään luoja kaiken takana ja ovat ateisteja tilanne on toinen. Mielestäni sen voi sitten jättää laulamatta tai jäädä tilaisuudesta pois. Enemmistö suomalaisista kokee sen kuitenkin hyvin vahvaksi kansalliseksi perinnöksi koulujen päättäjäisiin yms. näin kesän kynnyksellä.

Sain käsiini mielenkiintoisen tekstin käännöksen. Teksti on Kulaisen Ruusu-Ristin lehdestä Hollannista, jossa sen päämaja sijaitsee. Teksti on otsikoitu: Impulssi Suomalaiselta veljeskunnalta.

Pekka Ervastian ruusuristiläisviisaus. Kirjoituksessa todetaan että hän oli pohjoisen gnosisen keulakuva ja todellinen Valonkantaja. Hänet rinnastetaan Rudolf Steineriin ja Peter Deunoviin.

Kirjoitus esittelee hänet teosofian uranuurtajana ja todellisen tietäjänä. Siinä mainitaan hänen merkittävä kirjallinen tuotantonsa ja lukuisat esitelmät. Kirjoitus esittelee P.E:n Kalevala näkemyksiä ja hänen esoteerisen kristinuskon Kristus käsitystään. Siinä todetaan valitellen, että tämä hänen viisautensa on valitettavasti suurimmalta osalta ihmiskuntaa pimennossa koska siitä on vain niin vähän käännetty maailman valtakielille. Artikkelin lähdeluettelossa on mainittu The esoteric teachings of Jeesus ja itse tekstissä taas paneudutaan Kalevalan avaimeen. Ilmeisesti sen englanninnos on ollut käytössä. Eli Mikaelin veljien työ ja ennen kaikkea Tapio Joensuun käännösten kautta Pekka Ervast saa ansaitsemaansa huomiota. Tosin nyt ollaan lähes sata vuotta myöhässä, mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

P.E. tapasi Blavatskya lukuun ottamatta lähes kaikki 1900 luvun alun merkittävät teosofit ja oli kirjeenvaihdossa monien kanssa. Tuollaiset karmalliset yhteydet eivät ole sattumaa ja merkitystä vailla. Herääkin tästä kaikesta kysymys, olisiko syytä kääntää vielä joitain hänen kirjoja englanniksi. Kalevalan avain olisi myös saatava saksaksi, koska antroposofien keskuudes-

sa sillä olisi kysyntää. Rahoitus kyllä löytyisi ja peräänkuulutankin tässä tekijöitä.

Lueskelin Parnassoa 2/2014, jossa oli Janne Saarikiven oivaltava kolumni, ”Tarina”. Siinä todetaan että maailmaa ei oikeasti hallita aseilla tai rahalla vaan sanoilla. Jos ne saavat vallan on sitä ennen ollut paljon sanoja. Jos miehittää jokin maa on siihen keksitty hyvä tarina. Saarikiven mukaan Neuvostoliitto oli hyvä tarina, joka vastoin kaikkia tosiasioita onnistui olemaan monelle sortovallan loppu ja kansojen veljeyden tyyssija. Tarina miellytti ympäri maailmaa monia ja loi siitä suurvallan.

Vaikka se miehitti monia maita ja piti niitä pakkovallan alla niin monet muistivat vain kaunista tarinaa. Nyt kun Venäjä miehitti Krimin niemimaan on sille vain venäläinen tarina joka ei avaudu kuin venäläisille. Euroopan ja Yhdysvaltojen tarina vapaudesta ja demokratiasta on uskottavampi.

Toki sekin jää vain tarinaksi jonka ytimessä lyhyä ahneuden ja oman voitonpyynnin ovela käärme.

Tähänkin on tietysti perusteluna yksilön vapaus ja reilu kilpailu. Se on osa tarinaa ja amerikkalaista unelmaa. Kolumni päättyy hienoon loppu toteamaan . Mitä paremmat sanat sitä vähemmän tarvitaan aseita tai rahaa. Ja kääntäen, mitä huonompi tarina , sitä enemmän saa tuoda tankkeja, konekivääreitä ja taistelukoneita ja silti lopuksi häviät. Koska näin on, tiedämme jo nyt, kuka näissä kansainvälisissä kriiseissä on lopulta voittaja. Näin siis Janne Saarikivi.

Aikoinaan oli Ruusu-Ristin julkaisemissa kirjoissa Suomen vaakuna, jossa leijonalla ei ollutkaan miekkaa vaan kirja käpälissä. Kirjan kannessa luki : Sanan mahti Suomen voima.

Minä luotan tähän tarinaan ja uskon sen voittoon vaikka siihen menisi vuosituhansia.

*Ruusu-Risti lehti toivottaa
lukijoilleen virkistävää kesää!*

Puhe Ruusu-Ristin Matineassa 20.4.2014

Johanneksen evankeliumissa on Jeesuksen ja Pontius Pilatuksen välinen keskustelu(18:37-38) Jeesus on todennut Pilatukselle ettei hänen kuninkuutensa ole tästä maailmasta, johon Pilatus toteaa.(Jac 37) Niin Pilatus sanoi hänelle: Sinä siis olet kuitenkin kuningas? Jeesus vastasi: Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta kuulee minun ääneni. (38.) Pilatus sanoi hänelle: Mikä on totuus? Ja sen sanottuaan hän taas meni juutalaisten luo ja sanoi heille: Minä en löydä hänestä yhtään syytä. Sitten kansa huutaa Barabbaan vapaaksi ja Pilatus pesee kätensä koko asiasta. Tämä kohta on hieman eri sanoin kaikissa evankeliumeissa, mutta vain Johanneksen evankeliumissa on tuo Pilatuksen toteamus: Mikä on totuus? Pilatus oli oletettavasti sivistynyt roomalainen ja maailmankansalainen sen ajan mittapuun mukaan. Hän oli luultavasti tutustunut moniin kultteihin, uskontoihin ja filosofioihin. Tänäkin päivänä voi sivistynyt ihminen kyynisesti todeta: Mikä on totuus?

Meille on tarjolla monia totuuksia. Uskonnot antavat oman ehdottoman totuutensa ja ne voivat poiketa toisistaan varsin paljon. Tiede antaa oman totuutensa ja se mikä on tänään totta voi huomenna ollakin toisin. Filosofit pyrkivät loogisen ajattelun avulla kohti totuutta päätyen kuitenkin varsin erilaisiin tuloksiin. Useimmat ihmiset toteavat koko kysymyksen turhaksi tai liian vaativaksi ottaa selvälle. Me ruusuristiläiset sanomme olevamme totuudenetsijöitä.

Meitä kiinnostaa olemassaolon perimmäiset kysymykset. Monet voivat meille hymähtää ja sanoa ettei ihminen voi tietää sellaista totuutta. Meitä kuitenkin innoittaa teosofisen liikkeen perustajien vakuutus, että ihmisen on mahdollista päästä totuuden tietoon. Siksi he laittoivat Teosofisen seuran motoksi sanskritin kielisen lauseen: "satyat nasti paro dharma", totuus on korkein uskonto ja kuten Pekka Ervast otti sen Ruusu-Ristin motoksi lauseella, Totuudellisuus on korkein hyve.

Ruusuristiläisinä me uskomme että totuus on löydettävissä, ihminen voi päästä totuuden tietoon. Tämä uskomme perustuu omakohtaiseen tutkimukseen. Buddha opasti seuraajiaan sanoen: Älkää uskoko mitään mitä oma järkenne ja omatuntonne ei hyväksy. Tämä on myös meidän ruusuristiläisten ohje. Kun itse aikanaan löysin teosofian niin järkeni ja omatuntoni riemuiten iloitsivat ja sanoivat, tämä on totta. Tuntui kuin koko olemassaolo olisi heti saanut järkevän selityksen ja syyn.

Kun nyt yli 40 vuotta olen tutkinut teosofista kirjallisuutta, maailman uskontojen pyhiä kirjoja ja mytologioita, niin näkemykseni on yhä vain vahvistunut. Ihmiskunnassa on aina ollut edelläkävijöitä jotka ovat yrittäneet läpi vuosituhanten johdattaa meitä totuuden tietoon. He ovat kehottaneet meitä seuraamaan heidän opetuksia ja ohjeita. Emme saisi tyytyä vain kuolleisiin kirjoituksiin ja yleisiin eksoteerisiin uskontojen opetuksiin. Kaikkiin uskontoihin on aina sisältynyt pieni esoteerikkojen joukko, jotka ovat tahtoneet paneutua syvällisemmin

henkisiin opetuksiin. Heitä on usein vainottu- ja pidetty harhaoppisina . Heidän opetuksensa on usein ollut kuitenkin varsin samankaltaista uskontojen ulkoisista muodoista riippumatta. P.E. antaa meille ohjeen kirjassaan Jeesuksen salakoulu. Hän puhuu tuossa kirjassa kolmesta tavasta lukea Uutta Testamenttia , mutta ohje sopii mielestäni kaikkiin ns. pyhiin kirjoihin. Ensimmäinen tapa on lukea tunteen kautta. Voi sanoa että näinhän suurin osa kristikunnasta lukee Raamattua. Vanhan Testamentin Jumala on kiivas, kiukkuinen ja ankara joka tuomitsee syntisiä. Se saa lukijan pelon valtaan ja synnintuntoon. Uuden Testamentin Jumala on taas rakastava isä joka antaa armon ja sovituksen Jeesuksen uhrikuoleman kautta. Emme voi kieltää etteikö tämä tapa nostaisi ja lohduttaisi ihmistä.

Toinen tapa on lukea ja tutkia järjellä. Silloin tulemme kriittiseen näkemykseen ja saamme huomata etteivät Raamatun kertomukset olekaan aivan ainutlaatuisia. Vastaavia kertomuksia ja opetuksia löytyy myös muista uskonnoista ja pyhistä kirjoista. Tällä tutkimustavalla voi tulla jopa hieman kyyniseksi ja todeta ettei mitään uutta auringon alla. Minulle tämä taas antaa vahvistusta sille näkemykselle , että kaikki uskonnot ovat oksia samasta puusta. Tässä tutkimustavassa on meidänkin yliopistojen Uskontotieteen laitokset tehneet hyvää työtä.

Kolmas tapa lukea pyhiä kirjoja on tutkia niitä tahdon kautta. P.E. toteaa että vasta tämä tapa avaa meille nuo pyhät kirjat. Hän sanoo: " Todellinen avain on löydettävissä ainoastaan siten, että tutkien evankeliumeja antaa niiden viisauden täyttää oman sielunsa, niin että tulee eläneeksi evankeliumia. Ainostaan siten voi

edetä evankeliumien ja pyhien kirjojen viisau-
dessa ja tiedossa. Kun omalla elämällä ihminen lukee pyhää kirjaa , silloin vasta voi hänestä sanoa, että hän sitä ymmärtää".

Teosofia on aina opettanut että todellinen henkinen tieto ja viisaus on vain näin saavutettavissa. Vanha sääntö on että edistyäkseen tiedon tiellä yhden askeleen täytyy edistyä eettisen itsekasvatuksen tiellä kaksi askelta. Tämä on se kaita tie jota Jeesus kehottaa meitä kulkemaan, se polku jonka Buddha viitoitti meille. Matka on pitkä mutta sinnikäs kulkija palkitaan. Se on useita elämiä kestävä matka, mutta matkan varrella on useita keitaita jotka vahvistavat ja virkistävät. Ne antavat uskoa ja voimaa jatkaa matkaa. Matkaa ei tarvitse aina kulkea yksin. Yhdessä kulkien matka on turvallisempi ja rattaissampi. Siksi on aina ollut tällaisia pieniä ryhmiä ja seuroja joissa etsijät ovat voineet kokea löytäneensä henkisen kodin ja sielunkumppaneita. Minulle tämä Ruusu-risti on ollut keidas ja henkinen koti alusta lähtien. Se on auttanut minua monissa asioissa kasvamaan ja ollut henkisenä kouluna. Se on avannut minut näkemään että maailmassa on aina ollut myös totuuden tietäjiä , ei vain etsijöitä. Minulle sellaisia ovat Pekka Ervast, H.P. Blavatsky ja Rudolf Steiner.

Mutta totuus ei löydy kirjoista eikä kukaan toinen voi sitä toiselle antaa. Mutta kukaan ei voi myöskään ilman toisten apua valaistua ja löytää totuutta. Meidän suuri Mestariimme on kuitenkin vakuuttanut että etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. Täytyy vain seurata ohjeita miten etsitään ja löytää oikea ovi mihin kolkuttaa. Jokainen totuudellinen ihminen voi lopulta tulla myös totuuden tietoon.

Pääsiäisen vuosijuhla

Pitkäperjantai 18.4.2014

Olimme kokoontuneet vanhan ruusu-ristiläisen tavan mukaan kerran vuodessa samaan paikkaan eli Ruusu-Ristin Helsingin Merimiehenkadun temppeliin. Heti avajaispäivänä veljiä oli paikalla ihan mukavasti. Olin iloinen nähdessäni niin monet tutut ja hymyilevät viisaat kasvot. Tänä vuonna kokoonnuimme astraaliprinsiipin merkissä. Sopivasti tunnekehoa puhdistivat heti aluksi Terhin soittamat pianokappaleet mm. Brahmsilta. Sekä soitin että soittaja olivat parhaassa vireessä luoden kanavan, josta virtasi väliin kepeitä ja toisinaan eteerisen herkkiä kuvia korkeammilta tasoilta. Tunsin virkistyneeni ja ajatukseni kohosivat arjen yläpuolelle. Sen jälkeen Jarmo Anttila avasi vuosijuhlamme ja tätä seurasivat muiden paikkakuntien lyhyet kertomukset toiminnastaan ja järjestön sihteerin vuosikertomus.

Kirjoitin muistiin osan Kauno Mannosen puhetta, jonka tahdon näin jakaa lehden välityksellä kaikille lukijoille: "Ajan henki on sellainen, että nykyään on helpompi olla hyvä kuin paha. Tässä ajassa paljastuu yhä uusia alkukristillisiä ja gnostilaisia kirjoituksia.

Pekka Ervastkin syntyi tarkoituksella tiettyinä aikana. Ihmiset ymmärtävät nykyisin yhä enemmän, kun kirkko ei enää kykene pimittämään tietoa eikä materialismi enää ajattelevia ihmisiä tyydytä. Esimerkillään ja opetuksillaan Ervast antoi ohjeet, mitä meidän ruusu-ristiläisinä tulisi tehdä: kirjoitella lehtiin ja tuoda sanomaa esiin joka tilanteessa, milloin se on mahdollista. Toisena pääsiäispäivänä

Suurkirkon edessä järjestetään performanssi, johon tulee isoja julisteita ja jaettavia esitteitä, joiden sisältönä on Jeesuksen viisi käskyä ja autuudenjulistukset eli ruusu-ristiläinen sanoma. Median edustajat on myös kutsuttu paikalle." Performanssi on Kaunon henkilökohtainen projekti, ei Ruusu-Ristin.

Seuraavaksi Jouko Ikonen toi tervehdyksen Kuopiosta sekä Jyväskylä, Siilinjärvi ja Tampere toivat omat tervehdyksensä.

Sitten seurasi pienryhmäkeskustelua Nuorisoprojektin myötä syntyneen Pirjon idean pohjalta:

"Mitä minä odotan Ruusu-Ristiltä ja mitä Ruusu-Risti odottaa minulta?"

Kaksiosaisen kysymyksen perusteella salissa syntyikin vilkas puheensorina kun vielä ohjeeksi saimme periaatteen ”miltä minusta tuntuu”. Oikeita vastauksia ei siis ollut ja vastaamisen vapaus irroitti hyviä ajatuksia, joita kävimme läpi. Niistä seuraavassa muutamia, jotka ehdin kirjoittaa muistiin:

”Ruusu-Risti antaa hyvän perustan, jonka pohjalta voin tehdä itselleni ominaista työtä.”

”Tärkeää on homman jatkuvuus ja seuraajat.”

”Mahdollistaminen, erilaisten ihmisten puhkeaminen kukkaan.”

”Ruusu-Risti antaa ilmavat kehykset kasvaa henkisesti. Tämä on suvaitsevainen ja avara järjestö, jossa on vahvaa yhteisymmärrystä. Pysyminen vapaan ajattelun pyhäkkönä.”

”Yksinäinen tutkija tuskin onnistuu.”

”Tulee silti osata olla kiltti itselleen, ettei vaadi itseltään tilanteeseen nähden liikaa.”

”Sosiaalisen median käyttö.”

Järjestön pysyminen nöyränä ja omahyväisyyden välttäminen.”

”Minulla oli alussa valtava innostus julistaa korkeinta tietämääni elämänymmärrystä. Olen tehnyt elämässäni kaiken Ruusu-Ristin lipun alla. Kaiken tulee tapahtua ihmisten hyväksi. Pelastus on kirkastaa Kristus itsessään. Tyrkyttävää käännytystyötä tulee välttää.”

”Tarvitaan taho, joka meitä yhdistää, meillä on niin paljon yhteistä.”

”Pahanvastustamattomuus on elämän hyväksymistä sellaisena kuin se on. Harmonian lisääminen itsessä ja muissa.”

Pyrkimyksen ja henkisen palon säilyttäminen itsessä, joka sitten säteilee myös ulospäin.”

”Meillä on paljon enemmän jäseniä näkymättömillä tasoilla, he ovat mös täällä läsnä.”

”Aate sitoo meidät yhteen. Oman karman ja dharman puitteissa meidän tulee tehdä Ruusu-Risti-työtä.”

”Jos Ervast tulisi takaisin, hän kysyisi: Oletko oppineet rakastamaan toisianne?”

”Tämä on veljesrakkauden piiri, henkinen kotimme. Hyväksyttynä oleminen sellaisena kuin on. Henkinen Ruusu-Risti-looshi on kaiken takana ja uskollisuus, kestävyys, palvelu ja läsnäolo ovat asioita, joita looshi meiltä odottaa. Millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan eli suvaitsevaisuus toisia kohtaan, koska emme voi heidän tilannettaan tietää.”

Illalla oli uusien jäsenten juhlallinen installaatiotilaisuus, jossa neljä uutta veljeä liittyi järjestöömme.

Lankalauantaina 19.4.2014 käsiteltiin virallisia järjestön asioita Neuvoston sääntömääräisissä kokouksissa ja Kansalliskongressi looshijäsenille.

Pääsisäissunnuntaina 20.4.2014 aamulla koontui Kirjallisuusseura vuosikokoukseen, sen suunnitelmista kerron vuosijuhlan päätöksen yhteydessä.

Yleisölle avoimessa Pääsiäismatineassa keskipäivällä kuulumme korkeatasoista taiteellista ohjelmaa, joka alkoi Jean Sibeliuksen Romanssin sulosävelmillä, viulistina Lea Tuuri ja pianistina Rait Karm. Heino Kasken Yömeren rannalla toi mieleen seesteisiä tunnelmia ja laineiden liplatusta ja Jules Massenetin Thais Meditation johdatti mietiskelyyn.

Seuraavaksi Jarmo Anttilan perinteinen martinean juhlapuhe jonka jälkeen jatkui taiteellinen ohjelma Joonas Luukkasen lausumilla Uuno Kailaan runoilla Aika ja Futuristinen ilta-aaria. Seurasi musiikkia. Tällä kertaa sopraano Tuuli Takala ja pianon ääressä jälleen Rait Karm, ensin Straussin Allerseelen sitten Mozartin Taikahuilun Yön kuningattaren aaria. Vielä Merikannon Kun päivä paistaa ja Ma elän. Tunnelma oli mahtava ja tähän ylösnousemuksen iloon oli hienoa päättää Pääsiäismartinea.

Vuosijuhlan päätös

Kirjallisuusseuran katsauksessa Rauno Rinkinen kertoi osallistumisesamme Hengen ja Tiedon messuille sekä Minä olen-messuille. Kalevalan avainta ja Paavali ja hänen kristinuskonsa-teosta on ilmestynyt uusi painos. Eila Tarastin Helvi Leiviskä- kirjan kustantamista suunnitellaan. Kerrottiin kirjallisuusseuran nettisivuille ilmesyvistä tiedostoista, joiden avulla voi liittyä jäseneksi. Uudet käsikirjoitukset ovat tervetulleita veljiltä, joilla on halua kirjoittaa ja julkaista.

Vapaa sana- osiossa Jukka puhui ajatusten puhdistamisesta, sillä maailma näyttää siltä, mitä ajattelemme. Luomme ajatuksillamme omaa

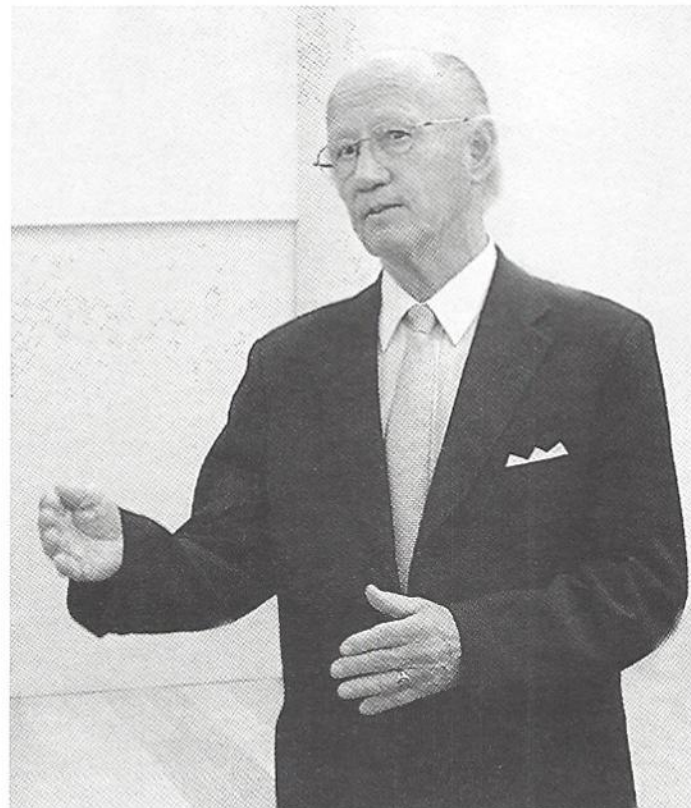

huomispäiväämme, herkät ihmiset aistivat ajatuksemme, joissa voi olla paljon sekundaarista moskaa. Todellinen pyhä sota – jihad - on taistelua pahuuden henkivaltoja eli ajatuksia vastaan. Teosofit henkisinä edelläkävijöinä auttavat lähimmäisiään suuntaamalla ajatuksensa siihen, missä voisivat parhaiten auttaa.

Lopuksi valittiin vuosijuhlan motto, joksi valikoitui monien joukosta ”Tähtivalo”.

Kauno ja Sinikka Mannonen valittiin järjestön kunniajäseneksi, kiitokset saivat kaikki tempelillä työtä tehneet, erityisesti Antti Tamminen. Johtajamme Jarmo Anttila sai omat erityiskiitoksensa ja ruusunsa järjestömme ohjauksesta.

Kesäkurssiruokailu Jyväskylässä 27.6.-2.7.2014

Tänä vuonna kesäkurssien ruokailut järjestää Ruusu-Ristin oma talkooväki.
Toivomme ruokailuun osallistujilta ennakkoilmoittautumisen 18.6.2014 mennessä
sähköpostilla osoitteeseen **terttu.wiio@kotikone.fi**
tai jos et käytä sähköpostia, soita 040-579 5730.

Kerro ilmoittautumisen yhteydessä, minä päivinä osallistut,
ja kerro myös toiveet erikoisruokavaliosta.

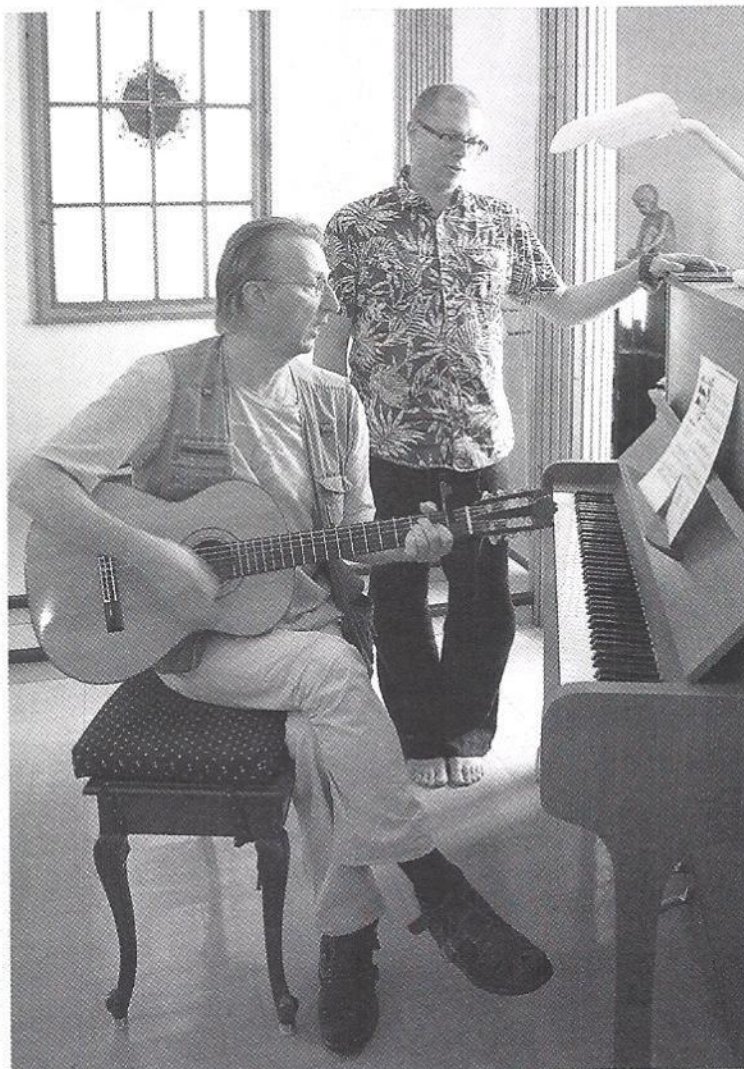
Perjantain avajaispäivän kahvit talo tarjoaa, muina päivinä hinta on

- Kasvislounas jälkiruokineen 10 euroa/päivä/hlö
- Päiväkahvit leivonnaisineen 2,50 euroa/päivä/hlö
- Koko kurssin ajalta ruokailut ja kahvit siis yhteensä 62,50 euroa/hlö.

Maksut ruokailuista suoritetaan käteisellä paikan päällä.

Tervetuloa Jyväskylään kesäkurssille!

Jyväskylän ryhmä/Ilmarisen veljet

RUUSU-RISTIN KESÄKURSSIT 27.6-2.7.2014

Jyväskylän temppelissä, Aittokalliontie 3

Kurssikirjana Pekka Ervast:

Ihmisen synty

Perjantai 27.6	Klo 19.00	Tervetuloilaisuus	
Lauantai 28.6	9.00-11.00	Aamupuheenvuorot	
	11.00-13.00	Lounas	
	13.00-15.00	Alustus, luvut	(Wäinämö)
	19.00	Yleisöesitelmä	
Sunnuntai 29.6	9.00-11.00	Aamupuheenvuorot	
	11.00-13.00	Lounas	
	13.00-15.00	Alustus, luvut	(Ilmarinen)
	19.00	Yleisöesitelmä	
Maanantai 30.6	9.00-11.00	Aamupuheenvuorot	
	11.00-13.00	Lounas	
	13.00-15.00	Alustus, luvut	(Jousimies)
	19.00	Veljesateria	
Tiistai 1.7	9.00-11.00	Aamupuheenvuorot	
	11.00-13.00	Lounas	
	13.00-15.00	Alustus	(Kylväjä)
Keskiviikko 2.7	9.00-11.00	Aamupuheenvuorot	
	11.00-13.00	Lounas	
	13.00-15.00	Alustus	(Mikael)
	15.00	Päätöstilaisuus	

Aamuisin mietiskelyä Temppelissä 8.30 (vapaaehtoinen)

Kurssimaksu 20 €

Ruokailu temppelillä: kasvislounas á 10.00 €

päiväkahvi ja leivonnainen á 2,50 €

Karma ja synti

Itämaissa on karma-sanalla jokseenkin sama kaiku kuin länsimaissa synti-sanalla. Mutta kummankin sanan alkuperäinen merkitys on toinen. Karma on yksinkertaisesti "toimintaa" ja synti (-hamartia) on "osaamattomuutta", "harhaan ampumista". "Karman luominen on synnin tekemistä" merkitsee siis toisin sanoen: "kaikki toiminta on erehtyväistä". Jos ihminen tekisi vain sen, minkä hän aivan varmasti tietää oikeaksi, niin hän olisi kone, esi-isien tyhjänarvoinen kopio. Mutta hänessä asuva edistyksen henki, Lusifer, pakottaa häntä uutta kokeilemaan. Hänen elämänsä on alituista kokeilemistä, noppapelin leikkimistä hyvän ja pahan mahdollisuuksista. Ehdotonta pahaa hän voi vielä vähemmän tehdä kuin ehdotonta hyvää. Hän kokeilee ja kokeissaan aina ensin epäonnistuu, ja heti kun hän on oppinut hyvin suorittamaan jonkun kokeen, ryhtyy hän jo uuteen ja niin aina eteenpäin.

Älä siis viisautta lähestyessäsi ylenkatso ihmisten moninaista toimintaa, sillä se on kaikessa erehtyväisyydessään näkymättömän todellisuuden ilmi saattamista, kuolleen tiedon eläväksi tekemistä. Viisas välttää muutamia kokeiluja ei sen tähden että hän pitäisi itseään kaiken tiedon saavuttaneena vaan ainoastaan siksi, että hänellä riittäisi aikaa toisenlaisten kokeiden

tekemiseen. Sillä elämän mitta on rajotettu. Suuri tiedemies on saavuttanut arvonsa vain siten, että on osannut hypätä yli pienempien kuilujen, jäämättä reunalle epäröimään. Mestarisielu on se joka kulkee harppauksittain toisesta vuorenhuipusta toiseen, niin kuin Nietzsche sanoo, mutta siinä täytyy olla hyvät hermot ja puhdas mieli. Pienet ihmiset kulkevat mäkeä ylös ja mäkeä alas, luoden karmaa ja sitä purkaen. Sama päämäärä, mutta toinen voittoa ajassa.

V.H.V

Tietäjä

Teosofinen Aikakauskirja

Tammikuu 1914

JUMALUUDEN AAVISTUS

Kun yllämme ilmojen korkeat kaaret
ja allamme maaemon paatiset paadet,
me seisomme, tutkien ylhää ja suurta,
manaksen mahtavan alkua juurta;
niin tuntuu kuin tutkija itsekin oisi
Jumala, mi kaikkea kaikesta loisi.

Kaarlo Unho

Tietäjä

Teosofinen Aikakauskirja

Marraskuu 1914

KORVEN LUMOISSA

*Ken on elänyt korven kevään
sen luonnon heräämisen,
on kuin joutunut taikakehään
sadun outoon lumoukseen.*

*Joka vuosi kun kevät herää
hän muistaa kaihoten
sen minkä on saanut elää
luonnon herkimmän kauneuden.*

*Hän muistaa salolammen
ujot ulpukat pinnalla sen,
hennot vanamot korpitiellä
ja tuoksuvan sammalen.*

*Ne kaikki mieleen palaa
joka kevät uudelleen.
Mitä? Pyyhkikö äsken salaa
joku pienen kyynelen.*

Sylvi Pöyry

Jarmo Anttila

Kullervon kirous

Tämä otsikko nostaa mieleen varmaan kaikille tuon Gallen-Kallelan maalauksen aiheesta. Siinä pellavatukkainen salskea nuorimies yläruumis paljaana, käsi nyrkissä, koho-tettuna kohti taivasta, kasvot vihasta vääristyneenä, silmistä hulluutta hipova raivo kipinöiden lausuu kirouksensa, katkeruuden ja vihan täyteiset loitsunsa, koska Ilmarisen emäntä on antanut hänelle evääksi leivän sisään laitetun kiven. Siihen hän katkaisee ainoan isänsä perinnön, puukon.

Kullervon traaginen tarina on kuin kreikkalainen tragedia. Siinä on veljesviha, kateus, sota ja hävitys. Siitä tulee mieleen Kain ja Abel.

Orjana olo paimenessa, leivässä kivi. Jeesuksen kolme kiusausta erämaassa, jossa ensimmäinen oli, että hänen tulisi muuttaa kivet leiviksi. Mutta hän torjuu sen sanoen, ettei ihminen elä yksin leivästä vaan jokaisesta sanasta, joka on Jumalan suusta. Kustaa ja hävitystä. Vaadin hyvitystä, syyllisiä on rankaistava. Lopuksi oman sisaren viettely, oidipaallinen hairahdus, jonka seurauksena hän lopulta surmaa itsensä syöksymällä miekkaan. Tämä hahmo on innoittanut taiteilijoita kuvin ja sävelin. Pekka Ervast, joka on Kalevalan Avaimessa avannut monia lukkoja ja saloja meille toteaa Kullervosta, että se edustaa nykyaikaa ja osin jopa tulevaa aikaa eikä hän sitä enempää avaa. Esitykseni on siis lähinnä miellelyhtymiä ja sivupolkuja Kullervon tarinan myötä.

Lähtekäämme siis matkaan. On kaksi veljestä, joista toisen tie vei Karjalan maille ja oli Kaler-vo. Toinen oli p.o. kotana ja sai nimen Untamo, josta Kalevalan mukaan kasvoi mies:

Ison päiviksi pahoiksi
Emon mieli murtehiksi

Veljesten vihanpitoa kuvaa hyvin
runot 19-52:

Untamoinen verkot laski
Kalervon kalavetehen;
Kalat konttihin kokosi;
Untama, utala miesi,
Sepä suuttui ja vihastui,
Teki soan sormistansa,
Kämmenpäistänsä keräjät,
Toran nosti totkusilta,
Artin ahvenmaimasilta.

Torelivat, tappelivat,
Eikä voita toinen toista:
Minkä toistansa tokaisi,
Sen sai itse vastahansa.

Jopa tuosta toisen kerran,
Kahen, kolmen päivän päästä
Kalervoinen kauran kylvi
Untamon tuvan ta'aksi.

Untamolan uljas uuhi
Söi Kalervon kaurakylvön;
Kalervoisen kartsä koira
Repi uuden Untamolta.

Untamo uhittelevi
Kalervolle veljellensä
Surmata su'un Kalervon,
Lyöä suuret, lyöä pienet,
Koko kansan kolhaella,
Tuvat polttoa poroksi.

Laittoi miehet miekka vyölle,
Urho ase kätehen,
Pojat pienet piikki vyölle,
Kaunot kassara olalle;
Läksi suurehen sotahan
Vasten veljeä omoa.

Eittämättä nousee mieleen Kain ja Aabel. Hyvin monissa mytologioissa ja muinaistaruissa on kansojen synnyn pohjalla kaksi veljestä, kaksi sukua tai heimoa, jotka taistelevat. Lopulta tulee yleensä rauha ja nuo suvut, heimot yhtyvät ja syntyy kansa. Muinaisen Rooman synnyn pohjalla on tarina Romuluksesta ja Remuluksesta, joita susinaaras elätti. Kun Romulus surmasi Remuluksen tapahtui kaksinaisuudesta siirtyminen ykseyteen, syntyi Rooman valtakunta. Skandinaavisen mytologian taustalla on aasojen ja vaanien taistelu. Ranskan historia on gallialais-kelttiläisen ja germaanis-frankkilaisen kansan taistelu, jonka roomalaisaika yhdisti ranskalaisuudeksi. Vandaaleilla oli kaksi tällaista veljeskuningasta Raos ja Raptos. Britannian keltit kertovat kahdesta veljeksestä, joista toinen Nyniaw, oli maanviljelijä ja toinen, Pebiaw, karjankasvattaja. He sotivat lopulta keskenään.

Tämä Untamon ja Kalervon veljesvihaa voidaan nähdä suomalaisuuden syntyrunona. Itäiset heimot, Karjalan väki oli karhun totemiin kuuluvaa ja heidän värinsä oli sininen, vaikka nykyheraldiikassa se on punamusta. Kaleva kuitenkin laulaa Kullervostakin sinisukkana. Tätä

tukevat useat runotoisinnot. Untamon väki taas oli länsi- ja varsinaissuomalaisia heimoja, hirven totemia ja väri oli punainen. Tämä tulee esiin jossain runotoisinnoissa. Näissä heimoissa kohtaa kaksi vahvaa kulttuuria. Karjalan heimoihin vaikutti vahvasti Venäjän ja siellä asuvat suomen sukuiset kansat. Niillä kaikilla oli vahva shamanistinen perinne. Läntiset heimot taas saivat vaikutteet lännestä, viikingeilta ja germaanisilta kansoilta. Nämä heimothan kävivät ryöstöretkillä toistensa luona vielä pitkälle ajanlaskumme alkuvuosisatoina. Karjalaisiin heimoihin on luettava myös savolaiset ja osin keksisuomalaisetkin. Ehkä Päijänne toimi rajana.

Vaikka Untamon, läntinen puoli voittaa aluksi sodan, niin kuitenkin Suomenkansan perusvire on Kalervon – Kullervon sininen, melankolinen, itäinen. Sen täytyy olla kuitenkin kat-sannolta länteen suunnattu, jotta se saisi toimeliaisuuden ja järjestyksen. Näistä syntyy yhdistelmä kaihoa ja sisua, suomalaisuus. (Nämä visiot on poimittu Timo Heikkilän kirjasta ”Kullervon suku – erään mielenmaiseman varhaisvaiheet, 1995).

Untamon joukot siis hävittävät Kalervon kansan ja vain yksi impi jäi orjaksi. Hän kantoi poikalasta, joka syntyi ja sai nimen Kullervo:

Pantihimpa poika pieni
Orpolapsi laitettiin
Tuutuhun tutajamahan
Käytkyehen liekkumahan
-- - mutta
Jopa kohta kolmantena
Kun tuo poika porkaisihe
Potkaisihe, ponnistihe
Katkaisi kapalovyösä

Pääsi päälle peittchensä
Särki liekun lehmuksise

Arveltiin hänestä tulevan hyvä ja vahva orja,
mutta jo kolmekuisena hän haikaili:

”Kumpa saisin suuremmaksi
Vahvistuistin varreltani
Kostaisin isoni kolhut
Maksaisin emoni mahlat”

Untamo saa kuulla tästä ja pelästyy, että tästä
kasvaa uusi Kalervo. Kaikki pohtivat mitä tehdä,
minne poika pantanehe?

”Pannampa puolikkohon
Työnnetähän tynnyrihin
Siitä veähän vetchen
Lasketahan lainehesen”

Eipä Kullervosta tässä vesikokeessa hengiltä
saatu, vaan hän istuikin aaltojen selällä ongella,
vapa vaskinen kädessä.

Sitten päätettiin polttaa poika. Tuotiin puita
tervaksia, koivun tuohia tuhat rekeä, sata syltä
saarnipuita.

Siihen poika paiskattihin. Mutta päivänä kol-
mantena hänet löydetään hiilikoukku kädessä
kohentamassa tulta. Ei ollut edes kutrit käher-
tyneet. Näin hän suoritti tulikokeen. Sitten
päätetään hänet hirttää tammeen. Kolmantena
päivänä mennään katsomaan.

”Ei ole Kullevo kaonnut
Kuollut poika hirsipuuhun
Poika puuta kirjottavi
Pieni puikkonen kädessä
Koko puu kuvia täynnä
Täynnä tammi kirjotusta
siinä miehet, siinä miekat
siinä keihäät sivulla”

Myös ilmakoe suoritettiin loistavasti ja samalla
hän osoitti kirjanoppineisuutensa ja taiteelli-
suutensa. Tulee mieleen eräs, joka osoitti op-
pineisuutensa Temppelissä kirjanoppineille 12
vuotiaana. Elementtikokeethan olivat olennai-
nen osa vanhoissa egyptiläisissä mysteereissä.
Tahdottiinko tällä viitata hänen menneisyy-
teensä vanhana vihittynä?

Kun ei saatu poikaa hengiltä sanoi Untamo
sanansa:

”Kun elät kaunihisti
Aina siivolla asunet
Saat olla talossa tässä
Orjan töitä toimitella:
Palkka pannahan jälestä
Ansioit arvatahan
Vyöhyt vyöllesi korea
Tahi korvalle kolahus”

Ei onnistunut Kullervon toimet orjana. Ensin
pannaan lasta katsomahan mutta:

Katsoi lasta päivän, kaksi
Käen katkoi, silmän kaivoi
Siitä kohta kolmannella
Lapsen tauilla tapatti.
Rievut viskoi virran vieä
Kätkyen tulella poltti.

Ei ollut Kullervosta siihen työhön. Pannan
sitten kasken kaantahan. Sepältä käydään ti-
laamassa kirves. Tekee itse varren ja lähtee met-
sään. Kaataa yhdellä iskulla isotkin hirret, mut-
ta kyllästyy varsin pian ja toteaa:

Lempo tuota raatakohon
Hiisi hirret kaatakohon
Kovahutti kannon päähän
Niin huhuta heahutti
Vihellyti, viuahutti
Sanan virkkoin noin nimesi

”Sini kaski kaatukohon
Koivu solki sortukohon
Kuni ääni kuulunevi
Kuni vierrevi vihellys”

Kullervolla on maagisia voimia ja niiden avulla hän kaataa koko metsän. Hyvä hirsimetsä oli pilalla ja Untamo tuskailee, että mihin tuosta orjasta oikein on. Hän panee Kullervon teemmään aita ja siitä tulee sellainen, että kokonaiset korpikuuset on seipäinä eikä sinne pääse kuin linnut koska siinä ei ole veräjää.

Sitten hänet pannaan puimaan viljaa, mutta siitäkään ei tule mitään. Untamo myy Kullervon Karjalaan Seppo Ilmariselle orjaksi kahdella kattila ranilla, kolmella koukun puoliskolla, viisi viikatekulua, kuusi kuokan kuoliota, miehestä mitättömästä.

Siellä hän on valmis työhän tартtumaan jo heti kyselee:

Työt tässä nimettäköhön
Nimi työlle pantakohon
Kulle työlle työntyminen
Raolle rakentuminen

Ilmarisen emäntä päättää panna hänet paimeneen. Evääksi hän leipoo kohtalokkaan leivän, jossa on kivi. Sitten seuraakin Kalevalassa tosi pitkät runot karjan saatesanoja, metsän kuninkaan otson lepytystä. Karja oli arvokasta ja sille omistettiin paljon loitsuja ja runoja.

”Moni on kakku päätä kaunis
Kuorelta kovin sileä
Vaan on silkkoa sisässä
Akanoita alla kuoren”

Lausahdus lienee tuttu lähes kaikille suomalaisille ja siinä on vinha perä.

Aiemmin jo mainitsin tuosta kivistä ja leivästä Jeesuksen kiusauksena. Kivien muuttaminen leiväksi on P.E. mukaan kaikkien idealistien maailmanparantajien suuri kiusaus. Luullaan, että jos on ulkoinen hyvinvointi ja leipää kaikilla, niin silloin on ongelmat ratkaistu. Vielä kun oikein rukoillaan sitä kirkoissa niin tuloksen on nähtävillä. Nyt on sitten kar-pattava ja leipä kielletty kokonaan.

Kivi voi olla myös viisastenkivi. Se antoi ikuisen elämän ja sen avulla saattoi muuttaa arvottomat metallit kullaksi. Ahrimaaniset voimat kivetivät ja kovettavat. Kovasydäminen ihminen on kivisydän. Joskus taas sanotaan kun tuntee suurta helpotusta tai anteeksiantoa, armoa, että aivan kuin kivi olisi pudonnut sydämeltä. Saturnus manvantarassa olimme kivikuntana ja saimme aatman ja fyysisen ruumiin siemenen. Ylin ja alin. Oliko Kullervon perintöpuukko hänen totuuden säilänsä, jonka hän katkaisi elämän suuren mysteerin epäonnistuneessa ratkaisussa. Hän ei voinut ratkaista sitä perinteestä käsin vaan hänen olisi pitänyt ratkaista se itsestä käsin.

Tästä alkaa tuhon tie hänelle. Hän katkeroituu entisestään. Tulee kyyniseksi ja kovaksi. Hänelle tulee kivisydän ja hän päästää oman astrali-teettinsa kotieläimet muuntumaan pedoiksi. Ne raatelevat hänen naisellisen puolensa Ilmarisen emännän, joka oli Pohjan Neito ja tappvat sen. Hän pakenee metsään. Sitten hän tapaa siniviitta viisaan eukon, siis oman heimonsa jäseniä. Hän kertoo, että hänen Isonsa ja Emonsa vielä elävät. Kullervo lähtee matkaan ja löytää omaisensa Lapin rajoilta. Vain yksi sisar oli kadonnut metsiin marjamatkalla.

Taas Kullervo yrittää talon töille, tehdä jotain

hyödyllistä Isänsä kodissa. Ei siitä taaskaan tule mitään. Isä päättä, että saat lähteä veroja mak samaan. Matkalla hän yrittää vietellä vastaantu levia neitoja.

"Nouse neito korjahani
Taaksi maata taljoillani"

Neito vastaa
Surma sulle korjahasi
Tauti taaksi taljoillesi

Näin käy vielä toisen kerran. Sitten kolmas ker ta onnistuu. Tyttö ensin sanoo:

Sylen, kehno kelkkahasi
Retkale rekosehesi
Vilu on olla viltin alla
Kolkko korjassa elä.

Kullervo kuitenkin koppasi neion korjahansa, reuatti rekohesensa. Neito potkii ja tiuskii, vaa tii päästä pois, mutta Kullervo alkaa näyttellä aarteitaan.

Aukaisi rahaisen arkun
Kimmahutti kirjokannen
Näytteli hopeitansa
Verkaliuskoja levitti
Kultasuita sukkasia
voittänsä hopeapäitä
Veiät veivät neion mielen
Raha muutti morsiammen
Hopea houkuttelevi.
Kulta kuihauttelevi.

Aamun sarastus toi ikävän yllätyksen kun kysel tiin toisilta sukuja. Kumpikin oli ei sukua suur ta ei suurta eikä pientä vaan kera keskimmäistä Kalervon katala poika ja tyhjä tyttö tuiretui nen.

Tyttö hyppää kauhistuneena kosken kuohuihin ja Kullervo allapäin kotihin. Valittaa äidilleen

miksei tämä tappanut häntä jo vastasyntynee nä. Hän näkee kuitenkin kaiken syyn Unta mossan ja janoaa kostoa. Kyselee siskolta, veljeltä ja isolta itkisivätkö jos kuulisivat hänen kuollee. Eivät kuulemma sure mokomaa. Mutta äiti vas taa:

Et älyä äitin mieltä
arvoa emon syäntä
Itkenpä minä silloin
Kun sun kuulen kuolleheksi
väestä vähenneksi.
Sortuneheksi su'usta
Itken tulville tupamme
Siltalaut lainehille
Kujat kaikki kuurullani
Läävät länkämöisilläni
Lumet itken iljeiksi
Iljenet suliksi maiksi
Sulat maat vihottaviksi.

Niin kauniisti kuvaa Kalevala äidin rakkauden tässäkin runossa. Lemminkäisen äidin rakkaus poikaansa kuvaa jo enemmän, Suuren Elämän uudestiherättävää, jälleensynnyttävää voimaa. Kullervo lähtee sotimaan ja kuulee sukulaisensa kuolevan, mutta ei lähde hautajaisiin vaan kier tää maita sillä viel on Unto kostamatta.

Hän anoo miekka taivosista:

"Oi ukko, ylijumala
Jos nyt mulle miekan saisit
sekä kalvan kaunihimman
Joka joukolle pitäisi
saattaisi satalu'ulle
Saip on miekan mielehisen
Kalvan kaukehien parahan
Jolla kaatoi kaiken kansan
Joukon Untamon hävitti
Tuvat poltteli poroksi
Kypeniksi kyyätteli

Kivet jätti kiukahista
Pitkän pihlajan pihoista.

Kosto oli tehty ja matka alkoi kotia kohti, ison
entise tuville.

Tupa on tyhjä tultuansa
Autio avattuansa
Ei tulla likistämähän
Käy kättä antamahan

Kaikki ovat poissa, vain koira oli jäänyt ja sen
keralla Kullervo allapäin kulkee kunnes saapuu
paikkaan: Kus oli piian pillannunna, turmellut
emonsa tuoman.

Siin' itki ihana nurmi
aho armahin valitti
Nuoret heinät hellitteli
Kuikutti kukat kanervan
tuota piian pillamusta
Emon tuoman turmellusta.

Omantunnon tuskat ja synnintunto raatelevat
Kullervoa ja hän päättää.

Kysyi mieltä miekaltansa
Tokko tuon tekisi mieli
syöä syyllistä lihoa
Viallista verta juoa.
Miekka mieltä mihien mielen
Arvasi uron pakinan
Vastasi sanalla tuolla:
"Mik's en söisi mielelläni
Söisi syyllistä lihoa
viallista verta joisi
Syön lihoa syyttömänki
juon verta viattomanki

Kullervo sysää miekan perän maahan ja kären
käänti rintahansa, syösten miekkaansa. Se oli
surma nuoren miehen Kuolo Kullervo urohon.
Oidipushan sokaisi itsensä kun tajusi maan-

neensa oman äidin kanssa. Sukurutsa on ollut
ankarasti kiellettyä kaikissa kulttuureissa. Poik-
keus lienee ainakin jossain vaiheessa Egyptin
faaraoilla, jotka naivat oman sisarensa. Ehkä
se oli enemmän symbolista. Miekan syökse-
nistä omaan rintaansa on pidetty myös mars-
vihkimyksen symbolina. Silloin hän on ko-
kenut marttyyriuden uhrin, uhrannut oman
sydämensä yhteisen hyväksi ja pessyt verellään
vihkimyksen portaat ylöspäin mestariuteen.
P.E:n mukaan uudestisyntymisen Damaskos-
kokemus, joka oli Paavililla ja Christian Ro-
senkreutzillä, on arhat vihkimys ja siitä alkaa
tie mestariuteen 5. vihkimykseen.

Onko Kullervo symbolina uuden tietoisuuden
tuovista sukupolvista, jotka eivät osaa enää teh-
dä mitään perinteisiä töitä. Nythän verraten
harva osaa enää tehdä mitään käsillään. Ennen
niin naisten kuin miesten, lähes jokaisen piti
tehdä ja osata niitä. Muuten ei ollut elämän
edellytyksiä. Ajat ovat nyt toiset. Mitä ovat
tämän ajan Kullervot, joita ei saada millekään
töille, kadotetut nuoret? Kalevala antaa vielä
hyvän neuvon lopuksi kaikille huostaan ote-
tuille ja heidän hoitajille, meille kaikille Väinä-
möisen sanoin

"Elkötte, entinen kansa
Lasta kaltoin kasvatelko
Luona tuhman tuuittajan
vierahan väsyttelijän
Lapsi kaltoin kasvattama
Poika tuhmin tuuittama
Ei tule älyämän
Miehen mieltä ottamaha
vaikka vanhaksi eläisi
Varreltansa vahvistuisi.

Sauli Siekkinen

Lohengrin

Graalin malja ja joutsenritari -
mysteriiviisautta keskiaikaisissa runoelmissa

Graal on mainittu ensimmäisen kerran Chrétien de Troyesin kesken jääneessä runoelmassa *Perceval, le Conte du Graal* (Graalin Kertomus), joka on ajoitettu vuosien 1180 ja 1191 väliin. Kirjoittaja mainitsee saaneensa nimeltä mainitsemattoman lähdeteoksen tukijaltaan Flanderin kreivi Filipiltä. Runoelmassa Parzival on kutsuttu ruokailemaan myyttisen Kalastajakuninkaan linnaan. Ennen jokaista ruokalajia saapuu kulkue, jossa kannetaan erilaisia ihmeellisiä esineitä. Ensin nuorukainen kantaa vertavuotavaa keihästä. Sitten kaksi nuorukaista saapuu kynttilänjalkojen kanssa ja lopulta kaunis nuori nainen kantaa koristeltua vatia tai maljaa, Graalia, jonka päällä on vain yksi ehtoollisleipä. Tämä on Kalastajakuninkaan raihnaisten isän ainoa ravinto. Tuossa runoelmassa Graal on toissijainen esine ja itse ehtoollisleipä on ihmeitekevä, elämänantava ravinto. Myöhemmistä teoksista tunnettu Pyhä Graal esiintyy kuitenkin ensimmäisen kerran Robert de Boronin kaunokirjallisessa teoksessa *Joseph d'Arimathie*, joka on kirjoitettu vuosien 1191 ja 1202 välillä. Sen mukaan Joosef Arimatialainen, rikas mies ja Jeesuksen oppilas oli saanut haltuunsa viimeisellä ehtoollisella käytetyn maljan ja kun hän on Pilatuksen luvalla ottanut Jeesuksen ruumiin ristiltä hän huomaa sitä pestessään, että viisi haavaa alkaa vuotaa, ja hän kerää veripisarat maljaan. Joosefia syytetään myöhemmin ruumiin varastamisesta ja hänet vangitaan. Vankilassa hänelle ilmestyy Kristus, joka luo-

vuttaa maljan hänen haltuunsa. Kristus vihkii Joosefin myös Graalin messuun ja muihin salaisiin opetuksiinsa ja häviää. Joosef pysyy elossa kyyhkynen tuodessa selliin päivittäin ehtoollisleivän. Joosef vapautuu ja liittyy (n. 70 jKr) sisarensa ja tämän mieheen Broniin ja lähtee meren yli maanpakoon pienen seurueen, johon kuuluivat mm. Maria Magdaleena ja Jeesuksen äiti Maria, kanssa. Matkalla asetetaan viimeistä ehtoollista vastaava Graalin ensimmäinen pöytä, jonka kolmastoista eli Juudas Iskariotin tuoli jätetään tyhjäksi, sillä siihen istumaan yrittänyt paiskautui aina ylös.

Erään tarinaversion mukaan Joosef matkustaa Glastonburyyn Englantiin, missä hän olisi käynyt myös aikaisemmin tinakauppiaan ammattia harjoittaessaan ja tällöin hänellä olisi ollut mukanaan isätön pieni poika - Jeesus. Tänne Joosef pystyttää nyt ensimmäisen kristillisen Jeesuksen äidille neitsyt Marialle omistetun kirkon. Graal asetetaan kirkkoon ja se on keskeinen pyhäinjäännös sittemmin nimelleen omistetussa messussa, johon kaikki pyöreän pöydän ritarit osallistuvat. Toisessa versiossa Joosef jää Eurooppaan ja Graalin vartiointi uskotaan hänen langolleen Bronille, joka sitten tunnetaan Rikkaana Kalastajana, koska hänkin oli ruokkinut seurueen Kristuksen antaman esikuvan mukaan yhden ainoan kalan avulla. Seurue ryhtyy asumaan Avaronia tai Avalonia.

Munsalvachiin rakennetaan temppeli (pelastuksen vuori) ja Graalin ritarien järjestö il-

maantuu. He istuvat Graalin toista pöytää ja nauttivat Graalin lahjoittamia pyhiä aterioita. Graalin messuja pidetään nyt pappina palvelevan Graalin Kuninkaan johdolla. Kuningas saa kuitenkin pian Longinuksen keihästä sääreensä tai genitaaleihinsa mystisen haavan, jonka Kuningas on ansainnut uskonpuutteen-
sa ja muiden syntiensä vuoksi. Tämän jälkeen kuningas tunnetaan Haavoitettuna Kuninkaan. Maa valtakunnassa tulee karuksi ja tunnetaan nimellä Autioma, Wasteland. Graalin linnassa säilytetään nyt Graalia, keihästä, miekkaa ja pyöreää ruoka-astiaa tai päätä, joka myöhemmin sekoitetaan Graaliin itseensä. Esineitä kutsutaan linnassa yhteisnimellä Hal-
lows eli pyhät tai pyhitetyt.

Tarinan mukaan kuningas Arthurin aikana 500-luvulla kuninkaan neuvonantaja taikuri Merlin on perustanut kolmannen pyöreän pöydän, jolle Graal kuuluisi, mutta jolta se nyt puuttuu. Pyöreän pöydän ritarit esittävät kysymyksen: "Ketä Graal palvelee". Helluntaijuhlassa Graal ilmestyy kuningas Arthurin pöytään. Tilannetta on edeltänyt Arthurin ja kuningatar Quineveren pojan ritari Galahadin saapuminen. Outo munkki johdattaa hänet Graalin läsnäollessa sisään ja kaikki ritarit menettävät äkillisesti puhekykynsä. Aurin-
gonsäteeseen verhoutunut Graal katoaa jälleen ja ritarit sitoutuvat etsimään sitä. Kertomus etenee etupäässä Parzivalin, pyhän hullun ja Galahadin kautta. Galahad on saanut luvan istua tyhjällä tuolilla nimeltä Siege Perilous.

Gamelotin linnasta lähteneistä vain harvat näkevät vilauksenkaan Graalista. Jokainen ritari joutuu sensijaan monenlaisiin testeihin, joiden luonteen selittää aina syvällä metsässä saapuvilla oleva erakko. Lancelot pääsee usein lä-

helle Graalia, mutta kääntyy pois tuntiessaan vetoa kuningas Arthurin vaimoon. Gawaine saavuttaa Graalin linnan, mutta putoaa pois liiallisen maallisen kiintymisensä vuoksi.

Vain kolmen onnistuu lopulta löytää Graal ja vihkiytyä sen salaisuuksiin. Galahadin, neitseellisen nuorukaisen Parzifalin ja Borsin, tavallisen miehen, joka ainoana palaa Gamelotin linnaan mukanaan vastaus kysymykseen. Vain Parzival, Galahad ja Bors löytävät siis tien Graalin linnaan, mutta vain Galahad saa pitää linnan aarteet ja vain Galahad sai erakon opastamana istua Artuhrin pöydän tyhjässä tuolissa, jonka Juudas oli jättänyt avoimeksi. Parzifal vaeltaa ensimmäisen epäonnistumisen-
sä jälkeen viisi vuotta autiomaassa, löytää jälleen tiensä Haavoittuneen Kuninkaan linnaan, jossa Rikas Kalastaja vartioi tietä Autiomaahan. Hän odottaa vastausta kysymykseen: "Ketä Graal palvelee", sillä oikea vastaus parantaisi hänet, minkä jälkeen hänellä olisi lupa kuolla. Oikea vastaus on Kuningasta. Kerran parannuttuaan Kuninkaan on siis lupa kuolla ja Autiomaan vedet virtaisivat jälleen saaden maan kukoistamaan. Paranemisen ja parantamisen teema on Graalille keskeinen. Kuningas ja autiomaan tarvitsevat molemmat parantavaa keihästä, joka saa veren pysähtymään, mutta veden vuotamaan. Keihäs siis sekä haavoitti että paransi Kuninkaan. Tarinat vaihtelevat, josko parantamisen teki Galahad, Parzival, keihäs vai malja.

Galahad, Parzifal ja Bors jatkavat matkaansa saavuttaen Sarrasin pyhän kaupungin idässä, missä juhlietaan Graalin lopullisia mysteereitä ja nyt kolme ritaria osallistuu Messuun, missä maljaa käytetään. Kristus ilmestyy ensin juhlijana ja sitten loistavana lapsena maljasta

ja lopulta ristiinnaulittuna miehenä. Tämän jälkeen Galahad kuolee ja Graal nostetaan taivaaseen. Parzifal palaa Kalastajakuninkaan linnaan hallitakseen hänen sijastaan jättäen Borsin palaamaan Gamelotiin.

Lohengrin

Nimi Lohengrin tulee todennäköisemmin Lothringen provinssista, joka sijaitsee Ranskan ja Saksan rajalla. Ensimmäiset kirjalliset tarinat Lohengrinista, joutseritarista tulevat Ranskasta. Ne liitetään Geoffrey Boillonilaiseen, ensimmäisen ristiretken johtajaan ja Jerusalemin kuninkaaseen, joka kuoli n. 1000 jKr. Chrétien de Troyes kirjoitti hänestä 1150-1189 mutta kuoli ennen kuin ehti saada teoksen valmiiksi. Kaksi eri kirjoittaa, joista toinen oli hänen veljensä, kirjoitti sen myöhemmin valmiiksi. Samasta lähteestä peräisin olevia tarinoita esiintyy myös palasina eri kirjoittajilta. Nämä tarinat kertovat Geoffrey Boillonilaisen urotöistä ja hänet mainitaan joutsenritarin isänä.

Lohengrin saksankielisessä kirjallisuudessa

Wofram von Eschenbach toi uuden elementin kuningas Arthurin legendaan, Parzivalin, tarinan pyhästä hullusta ja Graalista. Teoksessaan Parzival hän mainitsee Parzivalin pojan ja Graalin ritarin, Loherengrinin, jonka Jumala lähetti puolustamaan Brabantin prinsessaa. Lohengrin saapuu joutsenen vetämässä veneessä, tulee maan hallitsijaksi ja nai Brabantin prinsessan.

Joutsenritari

Kelteille joutsen oli valon jumalan sanansaattaja. He uskoivat että joutsen hallitsi ennustustaidon ja laulun. Joutsenen kerrotaan laulavan

kauneimmin juuri ennen kuolemaansa, mistä on tullut käsite joutsenlaulu. Tutkijat uskovat joutsenlegendojen olevan peräisin kelteiltä, jotka hallitsivat Reinin alajuoksua ja Belgiää, samoja alueita, missä joutsenet pysähtyvät muuttomatoillaan. Kelteille joutsenten, valon jumalan sanansaattajien saapuminen merkitsi joko kevään koittoa ja valon lisääntymistä tai syksyn saapumista ja valon vähentymistä.

Joutsen esiintyy myös saksalaisessa mytologiassa. Saksalaiset saapuivat alueella n. 100 jKr ja todennäköisesti oppivat kelteiltä uskomuksen joutsenesta valon jumalan sanansaattajana. Saksalaisessa mytologiassa esiintyy myös joutsenneitsyeet, valkyyriat, jotka ovat jumalten sanansaattajia ja palvelijoita. Heidän uskottiin pystyvän ennustamaan tulevia ja muuttamaan itsensä halutessaan joutseniksi. Herzeleide ja Repanse de Schoie luetaan joutsenneitsyeiksi. Wolfram von Eschenbach kuvaa heidät henkisesti kehittyneiksi naisiksi, jotka naitetaan eri maiden hallitsijoille ja joiden pojista tulee Graalin ritareita. Mytologiassa esiintyy myös joutsenlapset. He ovat joutsenneitsyeiden lapsia ja ovat perineet äideiltään kyvyn muuttua joutseniksi. He pitävät kultaista ketjua kaulallaan. Keskiajalla nämä tarinat kehittyivät nykyiseen muotoonsa joutsenritarista.

Saksankielisessä kirjallisuudessa joutsenritari esiintyy viidessä eri teoksessa:

1. "Parzival", kirjoittanut Wolfram von Eschenbach
2. "Der Schwanritter", kirjoittanut Konrad von Wuerzburg
3. "Der Lohengrin", Wartburgkrieg, kilpalaulanta
4. "Der Lorengel"
5. "Lohengrin", Richard Wagnerin ooppera

Tarina joutsenritarista kehittyi keskieurooppalaisessa kirjallisuudessa 1100-1200-luvuilla vaikkakin sen juuret ulottuvat kelttien mytologiaan. Joutsen esiintyy keskeisenä elementtinä kaikissa noissa kertomuksissa. Joissakin kertomuksissa kuten Wartburgkriegissa joutsen on enkeli. Wolfram von Eschenbach ei mainitse joutsenta enkeliksi vaikkakin kertomuksesta välittyy joutsenen pyhä luonne. Se opastaa Graalin ritaria, joka saapuu vastauksena rukoukseen. Richard Wagnerin oopperassa taas joutsen muuttuu sankarittaren veljeksi.

Ranskan- ja saksankielisissä versioissa joutsenen asema on hieman erilainen. Saksankielisille kertomuksille on yhteistä, että joutsen on Jumalan lähettämä enkeli. Usein ritari ja joutsen ovat myös veljeksiä. Kaikissa kertomuksissa on yhteisiä piirteitä: Jossakin Reinin alajuoksulla tai sen sivujokien varrella on jalosukuinen nainen, joka tarvitsee pelastajan. Uljas ritari saapuu pienessä joutsenen vetämässä veneessä ohjastaen venettä kulta- tai hopeaketjuilla. Kun ritari saapuu määränpäähän, joutsen katoaa. Ritari voittaa jalosukuisen naisen viholliset ja nai joko naisen tai tämän tyttären, ehtonaan, ettei nainen saa kysyä hänen nimeään tai syntyperäänsä. Nainen suostuu tähän ja kuluu yleensä aikaa, pariskunnalle syntyy lapsi tai useita, ennen kuin nainen kysyy kielletyn kysymyksen. Joutsen ilmestyy uudelleen ja ritari astuu veneeseen jättäen lahjaksi torven, miekan tai sormuksen, jolla on taikavoimia.

Wolfram von Eschenbachin kirjoittama Parzival kuuluu tarinoihin pyhästä hullusta, joskin Parzivalissa hän on jalostunut vuosien kilvoittelun kautta ja saavuttanut mielen ja uskon lujuuden sekä Graalin kuninkuuden. Gurnemanz koulutti Parzivalin ritariksi ja lähetti hänet maailmaan puolustamaan viattomia ja oikeutta.

Parzival saapuu Pelaraniin, jossa viholliset uhkaavat kuningatar Kondwiramuria. Parzival voittaa viholliset ja nai Kondwiramurin. Trevezant kertoo Parzivalille Graalin kuninkaista ja Kondrie kutsuu hänet, kuningatar Kondwiramurin ja heidän poikansa Lohengrinin Monsalvaeschin linnaan. Toinen pojista Kardeiss jää hallitsemaan kuningaskuntaa. Saavuttuaan linnaan he tapaavat Amfortaksen ja Feirefessin, joka on Parzivalin velipuoli, sekä Repanse de Schoyen, joka on taas Amfortaksen sisar. Tarinan mukaan Graal antoi ainoastaan Repansen, joutsenneitsyeen kantaa itseään. Feirefess ei pysty näkemään Graalia koska häntä ei ole kastettu. Parzival ja muut Graalin ritarit yrittävät suostutella häntä ottamaan kasteen mutta hän kieltäytyy. Vasta kun hän rakastuu Repanseseen ja kuulee, että voi naida tämän ainoastaan, jos ottaa kasteen, hän suostuu kastettavaksi ja näkee Graalin. Lohengrin kasvaa vahvaksi mieheksi eikä koskaan horju. Samaan aikaan Brabantia hallitsee oikeamielinen ja hurskas prinsessa, jota monet jalosukuiset miehet kosivat. Hän ei suostu kenellekään. Hän rukoilee Jumalaa lähettämään hänelle sopivan puolison. Puoliso saapuu joutsenen vetämässä veneessä Montsalvaeschista ja astuu maihin Antwerpissä. Hän on komea ja yhtä hurskas kuin prinsessakin. Hän sanoo tälle: ”Minä olen tullut hallitsemaan maata ja pysyn luonasi jos et kysy nimeäni. Jos taas kysyt, tulet kadottamaan minut. Jos et noudata tätä varoitusta, Jumala varoittaa minua, sillä yksin Hän tietää miksi.” Prinsessa antaa lupauksensa ja heidät vihitään. Ritari hallitsee maata ja tekee monia sankarillisia tekoja. He saavat useita lapsia. Prinsessa pettää lopulta lupauksensa ja esittää kielletyn kysymyksen. Joutsen saapuu vetäen venettä ja ritari, joka osoittautuu Lohengriniksi, poistuu.

Richard Wagnerin ooppera Lohengrin

Lohengrin tunnetaan myös Richard Wagnerin säveltämänä oopperana. Se perustuu Wolfram von Eschenbachin eepokseen Parzifal sekä kahden tuntemattoman ranskalaisen runoilijan 1200-luvun lopulla kirjoittamaan Lohengrin-runotelmaan. Wagner perusti Lohengrinin tarinaan Saksan kuninkaasta Henrik I Linnustajasta (876 - 936), joka soti unkarilaisia vastaan. Kuitenkin Brabantin herttuakunta, jonne tarina sijoittuu, perustettiin vasta 1183. Wagner aloitti teoksen kirjoittamisen 1846 kolmannesta näytöksestä. Sen jälkeen hän teki ensimmäisen näytöksen, ja toinen näytös valmistui vuonna 1847. Dresdenin ooppera ei ollut hyväksynyt teosta ohjelmistoon, kun Wagner vuonna 1849 osallistui toukokuun vallankumoukseen ja joutui lähtemään maanpakoon. Lohengrinin ensiesityksen johti Franz Liszt elokuussa 1850 Weimarissa. Lohengrin teki heti alusta alkaen syvän vaikutuksen ja jäi pysyvästi oopperatalojen ohjelmistoon. Wagner itse kuuli teoksensa ensimmäisen kerran soitettuna Wienissä vuonna 1861.

Kolminäytöksisen oopperan kulku on seuraava:

Ensimmäinen näytös

Saksan kuningas Henrik Linnustaja on lähdössä sotaan unkarilaisia vastaan ja on tullut Brabantiin kokoamaan sotajoukkoja. Hänen pitää myös selvittää kiista koskien Brabantin nuoren herttuan katoamista. Brabantin vanha herttua on kuollut jonkin aikaa sitten ja jättänyt jälkeensä pojan nimeltään Gottfried ja tyttären nimeltään Elsa. Lasten holhoojaksi oli määrätty kreivi Friedrich von Telramund. Eräänä päivänä Elsa oli lähtenyt Gottfriedin kanssa met-

sään kävelyille, mutta palannut ilman veljeään. Friedrich väittää Elsan murhanneen veljensä päästäkseen tämän sijasta Brabantin hallitsijaksi. Friedrich oli aiemmin aikonut naida Elsan, mutta on nyt ottanut vaimokseen Ortrudin, Friisinmaan ruhtinaan Radbodin jälkeläisen. Koska Friedrich on kuolleen herttuan läheinen sukulainen ja koska Ortrudin suku hallitsi ennen maata, Friedrich vaatii Brabantia itselleen. Kuningas käskää tuoda Elsan paikalle ja tämä saapuu seuralaisineen. Hän ei vastaa Friedrichin syytöksiin vaan ainoastaan suree veljensä katoamista. Kuningas sanoo, ettei voi ratkaista kiistaa vaan jättää sen Jumalan tuomiolle kaksintaistelun kautta. Friedrich kokeneena sotilaana suostuu tähän heti. Kuningas pyytää Elsaa nimeämään edustajansa ja Elsa kertoo nähneensä unessa ritarin, jonka hän uskoo tulevan puolustamaan häntä. Kuningas käskää airut-taan kutsumaan ritarin paikalle. Kahden kutsun jälkeen mitään ei tapahdu ja Elsa polvistuu maahan rukoilemaan. Lohengrin hohtavassa haarniskassaan saapuu jokea pitkin joutsenen vetämässä veneessä. Lohengrin tervehtii kuningasta kysy Elsalta, hyväksyykö tämä hänet edustajakseen kaksintaistelussa. Elsa polvistuu hänen eteensä ja nimeää hänet edustajakseen. Lohengrin pyytää vain yhtä asiaa vastapalvelukseksi, että Elsa lupautuu naimaan hänet eikä koskaan kysy, kuka hän on tai mistä hän tulee. Friedrichin seuralaiset suosittelevat häntä luopumaan taistelusta mutta ylpeydessään hän hylkää neuvon ja ottaa haasteen vastaan. Molemmat osapuolet rukoilevat Jumalta voittoa sille, joka edustaa oikeutta. Ortrud on varma Friedrichin voitosta. Lohengrin kuitenkin voittaa hänet kaksintaistelussa, mutta säästää hänen henkensä. Lohengrin ottaa Elsaa kädestä ja julistaa hänet voittajaksi. Kuningas karkottaa Friedrichin.

Karkotetut Friedrich ja Ortrud ovat Antwerpenin linnakkeen portailla. Ortrud paljastaa olevansa pakanallinen noita ja yrittää vakuuttaa Friedrichiin uskoa, että he yhdessä tulevat vielä hallitsemaan maata. Friedrich on vihainen Ortrudille, koska tämä valehteli nähneensä Elsan murhaavan Gottfriedin. Ortrud saa kuitenkin Friedrichin uskomaan, että Lohengrin voitti hänet noituudella. Hän kertoo, että jos Lohengrin saisi pienenkin haavan tai jos hänen nimensä paljastuisi, hän menettäisi voimansa, mutta ainoa, joka nimeä voi kysyä, on Elsa. Tällä aikaa Elsa tulee linnan ikkunaan ja kuulee Ortrudin surevan ääneen. Kun Elsa laskeutuu linnan portaita ovelle, Ortrud rukoilee pakanajumalilta Wotanilta ja Freialta kosta, oveluut-ta ja kykyä johtaa Elsa harhaan ja lupaa samalla vakiinnuttaa pakanajumalien vallan. Kun Elsa saapuu paikalle hän yrittää saada Elsan epäilemään Lohengrinia ja sanoo, että tämä voi lähteä ja jättää Elsan yhtä nopasti kun saapuikin. Elsa ei voi uskoa Lohengrinista pahaa, mutta hänen käy sääliksi Ortrudia ja hän lupaa pyytää Lohengrinia armahtamaan Friedrichin. Aamun tultua linnan asukkaat kokoontuvat paikalle. Kuninkaan airut kertoo, että Friedrich on julistettu lainsuojattomaksi ja, että Lohengrin on kieltäytynyt herttuan arvonimestä ja haluaa itseään kutsuttavan Brabantin suojelijaksi. Elsan mennessä kirkkoon Ortrud astuu hänen eteensä ja väittää Lohengrinin voittaneen Friedrichin taikavoimillaan. Samaan aikaan kuningas ja Lohengrin saapuvat. Myös Friedrich tulee paikalle ja vaatii Lohengrinia kertomaan nimensä. Lohengrin sanoo, että ainoastaan Elsa voi kysyä sitä. Hän käskää Friedrichiä ja Ortrudia poistumaan ja menee kirkkoon Elsan kanssa.

Elsa on alkanut pelätä, että jollei hän tiedä, kuka hänen miehensä on, tämä saattaa joskus hylätä hänet. Hän vaatii Lohengrinin estelyistä huolimatta tätä paljastamaan nimensä. Yhtäkkiä Friedrich tulee huoneeseen aikomuksenaan haavoittaa Lohengrinia, mutta Lohengrin surmaa hänet miekallaan. Hän käskää Friedrichin mukana tulleet viemään ruumiin Scheldtin joelle, jossa kuningas joukkoineen odottaa ja lähtee sinne Elsan kanssa paljastaakseen nimensä. Saavuttuaan paikalle hän kertoo olevansa Lohengrin, Parsivalin poika. Hän kuuluu Montsalvatin linnan ritarikuntaan, jonka tehtävänä on vartioida Graalin maljaa. Hänen isänsä on Graalin kuningas. Jos joku ritareista lähtee linnasta, Graalin voima auttaa häntä edelleen, mutta jos hänen nimensä paljastuu, hänen täytyy palata. Joutsenen vetämä vene saapuu. Lohengrin antaa Elsalle torvensa, miekkansa ja sormuksensa ja pyytää tätä antamaan ne veljelleen, jonka hän kertoo olevan yhä elossa. Samassa Ortrud saapuu paikalle ja kertoo muuttaneensa Gottfriedin joutseneksi, joka nyt vetää venettä. Tämän kuullessaan Lohengrin polvistuu rukoilemaan. Hänen yläpuolelleen ilmestyy valkea kyyhkynen ja Ortrudin kauhuksi Gottfried palaa oikeaan muotoonsa. Lohengrin nousee veneeseen ja kyyhkynen vetää sen pois näkyvistä. Sureva Elsa kuolee Gottfriedin käsiin.

Henkinen kehitystie

Lohengrin, Parzival ja muut keskiaikaiset kertomukset sisältävät ihmisen henkisen kehitystien. Ne sisältävät aineksia antiikin Kreikan mysteereistä, alkemiasta ja muista vihkimysteistä. Varhaiskeskiaikaan mennessä vanhojen

mysteerikoulujen perinne oli lakannut, keisari Konstantinuksen toimet gnostilaisia ja muita harhaoppisia vastaan alkoivat vuonna 388, Egyptin viimeinen temppeli, Philae suljettiin 500-luvulla. Näiden mysteerikoulujen perinne jatkui kuitenkin uudemmissa liikkeissä kuten kataarilaisuudessa ja vaikutti kristinuskoon. Toisaalta ristiretket 1100-1200-luvuilla toivat Eurooppaan vaikutteita arabien kehittyneistä tieteistä, taiteesta ja ennen kaikkea vihkimystiestä, jota myöhemmin jalostivat temppeliherat, vapaamuurarit ja alkemistit. Ristiretkien vaikutus näkyi myös keskiaikaisissa mysteerinäytelmissä, runoelmissa ja taruissa. Toisinaan nämä omivat vaikutteita myös paikallisesta, pakanallisesta tarustosta.

Joutsen on ollut universaali symboli, joka tavaan jo paljon varhaisemmissa Veedoissa. Veedoissa ihmistä kutsutaan hamsaksi, joutseneksi. Tähän hamsaan sisältyy esoteerinen opetus. Hamsa muodostuu kahdesta tavusta "ham" eli "minä" ja "sa" tai "so" eli "hän". Ihminen toistaa lakkaamatta hengittäessään tätä "soham"-mantraa, sisäänhengittäessään "ham" eli minä ja uloshengittäessään "so" eli hän, ikään kuin muistutuksena jumalallisesta alkuperästään: "minä olen Hän", minä olen Brahman, makrokosmos. Hamsa tarkoittaa myös Kaalavaahanaa, luojajumala Brahman myyttistä ratsua, "Ajan Joutsenta". Joutsenritari taas kuvaa monadia, ihmisen kuolematonta olemuspuolta, joka elää viidenkertaisen maailmankaikkeuden tuolla puolen, Logoksen eli Kristuksen tai Graalin kuninkaan luona ja ainoastaan heijastaa itsensä aineeseen luoden ihmisen korkeamman yksilöllisyyden. Tähän korkeampaan yksilöllisyyteen monadi heijastaa itsensä ensimmäisen Logoksen voiman eli kolmannen vuodatuksen ansiosta. Pythagoraan mukaan mo-

nadi, alkuperäinen kolmio heijastuttuaan taivaalliseen ihmiseen eli kolmen ylemmän tason atomeihin häviää ja palaa takaisin äärettömyyteen. Ritari palaa joutsenen eli Kaalavaahanan vetämänä Logoksen valtakuntaan eli Graalin linnaan. Näin muodostuu korkeampi yksilöllisyys, âtma-buddhi-manas -monadi, viidenkertaisen maailmankaikkeuden tuolla puolella elävän monadin säde ilmennysten maailmassa.

Luku kolme toistuu usein vihkimystietä kuvaavissa taruissa. Kolmen ritarin Galahadin, Parzifalin ja Borsin onnistuu löytää Graal. Kalevalassa urotöitä suorittavat Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen. Tämä viittaa uudestisyntymiseen kolmella tasolla, olivat sitten kyseessä Buddhan dharmakaya, sambhogakaya ja nirmanakaya tai huomattavasti modernimman antroposofian tuntosielu, älysielu ja tietoisuussielu. Henkiset koulukunnat kautta historian ovat puhuneet vihittyjen adeptien kolminaisesta ylösnousemusruumiista. Parzifal ja Väinämöinen edustavat henkeä, Bors ja Ilmarinen älyä ja Galahad ja Lemminkäinen tunnetasoa. Jälkimmäisen tulee kuolla vihkimyksessä, koska se ei ole osa monadia. Galahad, kuten Lemminkäinenkin on urhea seikkailija ja ritari. Lemminkäisellä on tulinen miekka kun taas Galahad vetää miekan kivistä, missä urotöissä ei kukaan muu ritari ole onnistunut ennen häntä.

Graal astiana on ihmisruumiin symboli, aivan kuten alkemian Athanor, keittoastia. Graal on myös sanaleikki. Vanhassa ranskassa "san gréal" tarkoittaa Pyhää Graalia kun taas "sang réal" kuninkaallista verta. Jälkimmäinen ei kuitenkaan viittaa fyysiseen sukulinjaan vaan vihityn kuninkaallisuuteen. Alkemiaa kutsuttiin Ars Regiaksi, kuninkaalliseksi taidoksi. Vihkimyk-

sen kautta kokelas saavuttaa aateluuden, joka on hengen aateluutta eikä sillä ole mitään tekemistä maallisen perimysjärjestyksen kanssa. Graal sisältää eläväksitekevän salaisuuden, ehtoollisen ja palvelee vain kuningasta eli Kristusta. Vihityn henkikeho kantaa ja palvelee yksin henkeä, ylösnoussutta Kristusta meissä.

Lohengrin sisältää myös koko ihmisen vihkimystien. Elsa edustaa alempana manasta eli ihmisen alemmaa persoonallisuutta. Hän on aikunut solmia avioliiton Friedrichin eli astraaliruumiin tai Kâma Ruupan kanssa mutta tämä avioituukin noidan, Ortrudin kanssa. Ortrud edustaa eetteriruumista, joska sisältää ”vanhojen jumalien” eli eläinradan ja planeettojen voimat. Yhdessä he juonivat valtakunnan itselleen syrjäyttäen oikean kuninkaan, Gottfriedin eli âtman. Âtma eli henki jää ihmisessä hengityksen muotoon, aineettomaksi muistutukseksi jumalallisesta alkuperästä, mitä hamsa eli joutsen edustaa. Vihkimyksessä monadi organisoii alemmat käyttövälineet eli surmaa väärän kuninkaan eli Friedrichin. Osittain Lohengrin muistuttaa myös erästä antiikin vihkimyskertomusta eli kultaista taljaa.

Thessalian kuningaskunnassa Pelias oli kaapannut kuninkuuden velipuoleltaan Aesonilta. Aesonin poika Iason oli annettu viisaan kentauri Khironin kasvatettavaksi. Tultuaan aikuiseksi Iason vaati sedältään kuninkuutta. Pelias yrittää pelastautua antamalla Iasonille mahdottoman tehtävän: hän lupaa luopua kuninkuudesta, jos Iason toisi hänelle kultaista taljan. Iason ja argonautit matkaavat Kolkhiisiin, jossa kultaista taljaa säilytetään. Kuningas Aietes suostui luopumaan taljasta, jos Iason suorittaisi kolme mahdottomalta tuntuvaa

tehtävää. Aieteen tyttären, noita Medeian avulla Iason onnistuu tehtävissä ja onnistuu ryöstämään taljan, ja Medeia pakenee Kolkhiista argonauttien mukana. Seurue päättyy takaisin Thessaliaan, jossa Iason surmaa Peliaan ja lunastaa paikkansa laillisenä kuninkaana.

Wagnerin Lohengrin eroaa monista varhaisemmista kertomuksista sillä että lopussa Elsa kuolee suruun ja Gottfried palaa ihmisen hahmossa hallitsemaan kuningaskuntaa. Tämä saattaa olla romantiikan ajan säveltäjän luoma dramaattinen loppukohtaus mutta sisältää kuitenkin suuremman viisauden. Vihkimysprosessia symboloi aina kuolema, joka tässä tapauksessa tarkoittaa ihmisen alemman astraalisen luonnon (väärän kuninkaan) kuolemaa. Sekä Friedrich, astraaliruumis, että Elsa, alempi persoonallisuus kuolevat ja näin oikea kuningas, Gottfried (Jumalan rauha) saapuu hallitsemaan kuningaskuntaa eli mikrokosmosta. Monadi eli Lohengrin on kuitenkin jättänyt tälle kolminkertaisen vuodatuksensa eli torven, miekan ja sormuksen, âtma-buddhi-manas –monadin.

Memento

Matkoilta unimaailmassa

Kävelin vanhempieni seurassa hiekkarannalla. Meri levisi avarana silmiemme eteen. Auringonpaiste kimalteli laineilla ja aallot loiskahtelivat iloisesti valkeita kalkkikallioita vasten. Laajojen tasankojen kaunis vihreä, kallioiden valkea hohde ja meren sini loivat lumoavan, satumaisen kauneuden eteemme. Matkan päässä näkyivät kaupungin muurit, ja lukuisien kirkkojen tornit kohosivat toinen toistaan korkeampina taivasta kohti.

»Tule, lapseni», sanoi isäni, muinaistutkija.
»Menkäämme kaupungin merkillisyyksiä katselemaan. Olet kerran elänyt tässä kaupungissa ja kun olit suurta sukua, on sinusta vielä muistomerkkejä jäljellä.»

Kävelimme pitkin valkeata tietä, joka kiemurteli vihreiden puiden reunustamana kohti kaupunkia. Astuimme portista sisälle ja vaelsimme pitkin kaupungin kapeita, kiemurtelevia katuja. Katselimme muistopatsaita, ja kirkkoja ja kuvista tunsin paikan missä olimme. Se oli Visbyn kaupunki Gotlannin saarella.

Lähestyimme Pyhän Katariinan kirkkoa ja astuimme sen korkeitten kaariholvien alle. Kirkon kuorissa oli vanhojen sukujen hautakiviä. Erään sellaisen luo pysähdyimme.

»Katso tuota», virkkoi isäni.

Näin korokkeella lepäävän veistetyin naismuo-

don. Pitkä, jalkoihin asti ulottuva vaippa peitti ruumiin. Edessäni lepäsi nunnan kuva. Mihin-
kä järjestöön hän oli kuulunut, sitä en tiennyt, — tai en muistanut, sillä tunsin katselevani omaa muotoani. Silmiini pisti eräs merkillinen seikka. Nunnan rinnalle oli piirretty temppeliritarikunnan merkki. Kuinka se oli mahdollista? Samassa välkähti muistossani, että eräaseen mainitun ritarikunnan asteeseen oli naisillakin pääsy. Olin siis siinäkin elämässä tavalla tai toisella ollut tekemisissä tuon vanhan ritarikunnan kanssa.

Vaivuin mietteisiini kuvan edessä. Tunkeuduin yhä syvemmälle muistojen aarreaittaan.

Pyhän Katariinan kirkossa oli vietetty suurta juhlaa. Paavin nuntius oli mukana, jonka tähden kaukaisilta mailta oli kokoontunut paljon kansaa Visbyn kaupunkiin. Kaupunki oli mahtavan Hansaliiton vallassa, ja se oli kauppayhteydessä eteläisten maiden kanssa. Senpä tähden olikin juhliin saapunut kauppiaita suurista vapaakaupungeista, Hampurista, Bremenistä ja Lyypekistä ja vieläkin kauempaa, Suomenlahden pohjukasta Venäjältä asti. Kun juhlamenot kirkossa olivat loppuneet, oli kansa asettunut kulkueeseen vaeltaakseen kaupungin ulkopuolella olevalle vuoritasangolle, Högklint-nimiselle kalkkivuorelle. Niin loistavaa kulkuetta harvoin näkee. Silmiäni aivan huikasi. Etunenässä astuivat valkeihin pukuihin ja teräshaarniskoihin ja kypäriin puetut temppeliherrat. Niin he olivatkin kaupungin todellisia hallitsijoita. Heidän edessään ratsastikookas mies, korskean valkoisen ratsun selässä.

Se oli järjestön suurmestari, joka oli tullut läsnäolollaan kunnioittamaan juhlia. Oi, kuinka ritarien varustukset säkenöivätkään ja loistivat auringonpaisteessa ja kuinka punaiset ristit heidän viitoillaan hehkuivat kuin veri. He olivat Pyhän Haudan vartijoita, Graalin ritareita.

Heidän jäljessään kulki nunnasaattue. Nunnien vaipoissa oli niin ikään punainen risti. He eivät näyttäneet olevan täältä kotoisin, vaan olivat saapuneet vieraiden maiden luostareista, Tanskasta, Ruotsista ja Suomenniemeltä. Heidän jälkeensä astui kaupungin virkamiehiä loistavissa, kirjavissa puvuissa, sitten ulkomaalaiset kauppiat ja lopuksi kaupungin väki. Viimeisenä hoipertelivat vaivaiset ja katumuksentekijät.

Katselin tarkemmin kulkuetta. Mitä ihmettä? Siinähan oli paljon tuttavita. Itse temppeliherrojen johtaja ja hänen vieressään ratsastava asetoveri olivat hyviä ystäviäni. Ja hymyillen huomasin itseni kulkemassa nunnien saattueessa abbedissan vieressä. Toinen toisensa jälkeen näytti minulle sieluminänsä, ja kautta aikojen sidotut rakkauden ja ystävyysn siteet lähettivät hienoina väreilyinä muistot heidän sieluih taan omaani, joka katseli heitä uudemman ajan kynnykseltä.

Eräs katumuksentekijä herätti erikoisesti huomiotani. Se oli ritari, jolta oli varustukset riistetty. Hän oli menettänyt oikeutensa niihin ja koetti nyt katumuksen ja kärsimyksen kautta voittoa ne takaisin. Armahduksen toivo säteili hänen silmissään tuskan ja ahdistuksen takana. Kulkue vaelsi pitkin rantatietä. Askeleet nostivat valkeasta hiekasta hienon pölypilven. Meri kimalteli heidän silmiensä edessä. Iäisyystoivo täytti kaikilla rinnan. Äkkiä seisahtui kulkue kuin salaman lyömänä. Mitä? Meren ihanuu-

desta kohosi ihmeokuva. Loistava olento, jolla oli aurinko sydämenä, valkeat pilvenhattarat suortuvina, loisti hämmästyneiden katseiden edessä.

Tuo suuri olento nosti kädessään maljaa. Se oli kuultavan kirkas kuin eetteri ja sen pohjalla hehkui punainen veri. »Jeesuksen Kristuksen ihmemaalja», huudahtivat vaeltaajat. Ritarit kohottivat kypäränsä, kansa polvistui, nunnat tekivät ristinmerkin. Pyhä haltioituminen tempasi huomaansa ihmiset, taivaaseen pyrkijät.

Oli keskiyö. Pyhän Katariinan kirkon kryptassa oli jälleen jumalanpalvelus. Temppeliherrat viettivät siellä yöllisiä seremonioitaan. Muistin tunnussanan, muistin tervehdysmerkin ja astuin toisten kanssa sisään.

Avara sali oli hämärä. Soihdut paloivat vain siellä täällä katosta riippuvissa maljoissa. Juhlamenot olivat hartautta ja taikavoimaa täynnä ja jokainen läsnä olevista tiesi ja tunsi, että taivaan voimat olivat heidän keskellään. Suurmestari seisoi alttarin luona kalkki kädessään. Sen sisällä loisti valo. Vakavina, voimakkaina olivat hänen sanansa kaikuneet ja väristys oli käynyt kuulijoiden läpi hänen katseensa heitä tarkastaessa. Hän lopetti puheensa sanoilla, jotka iäksi painuivat läsnäolijoiden sydämeen: »Te Kristuksen sotilaat, te heikkojen suojelijat, te totuuden ja kristikunnan palvelukseen lupautuneet ritarit! Tänä päivänä ovat silmänne nähneet ihmeen. Ritarikuntamme korkea suojelija on ilmestynyt teille. Tietäkää, ettette koskaan saa sitä unohtaa. Tullee aika, jolloin temppeliritarien pyhät tiedot raastetaan maahan. Heidän nimeään käytetään aineellisten etujen kiihkeässä taistelussa. Heidän mysteerionsa muuttuvat valtiollisiksi vehkeilyiksi ja elämä kaikkooa

TOIMITTAJALTA

Mietiskely

Muuan kirjeenvaihtaja huomauttaa minulle: "jospa tahtoisit kirjoittaa käytännöllisestä meditaatioharjotuksesta Tietäjään valaisevan artikkelin. Siitä saattaisi olla sadoille hyötyä - ja minusta tuntuu kuin todella sadat oikeata ajatteluntaitoa kaipaisivat."

On aivan totta, että harvat ihmiset todella osaavat ajatella, mutta totta on myös, että ne, jotka osaavat, eivät umpimähkään opeta taitoaan toisille. Ja miksikä ei? Yksinkertaisesta syystä. Ajatuksen voima on suurin voima maailmassa, se on terävin työase, minkä ihmisen käteen voi antaa, ja sitä voi käyttää sekä hyvään että huonoon tarkotukseen. Luonnollista on sentähden, että tietäjät eivät julkisesti opeta näitä salaisuuksia, luonnollista, että he sanovat pyrkijälle: "puhdista ensin mielesi ja sielusi ja ruumiisi, että meillä on takeita siitä, ettet tule ajatuksen salaista voimaa väärin käyttämään. Sitten vasta kun meille osaat sanoa: katsokaa, minun elämäni on puhdas, minun sydämeni on epäitsekäs, minun järkeni janoo totuutta, silloin vasta kallistamme korvamme sinun pyynnöllesi."

Joitakuita alkeellisia viittauksia he meille kuitenkin julkisesti antavat. Niinpä he neuvovat, että ennenkuin voi ryhtyä varsinaiseen mietiskelyyn, täytyy harjottaa itseään ajatuksenhillitsemisessä. Ajatus on oleva ase meidän kädessämme, ase, jota osaamme vapaasti käyttää.

Mitä sanoisimme miehestä, jonka käsi esim. ei tottelisi hänen tahtoaan, vaan alituisesti liikkuisi sinne tänne saamatta aikaan mitään hyödyllistä työtä? Useimpien ihmisten ajatus on juuri tuommoisen käden kaltainen; henkisesti katsoen eivät saa mitään aikaan. Ensimmäinen askel itsekasvatuksen tiellä on niinmuodoin oppia hillitsemään ajatuskykyään. Kun se on saavutettu, voi ihminen ryhtyä mietiskelemään. Jos taas kysytään, millä tavalla voi oppia ajatuksiaan hillitsemään, kuuluu vastaus: väsymättömän ja säännöllisen harjotuksen kautta. Täytyy silloin tällöin päivän kuluessa tarkastaa omia aivojaan ja niiden ajatuksia. Täytyy harjottaa valppautta ja itsetietoisuutta, että tietää, miksi-
kä tämän tekee, miksikä tuon. Täytyy kasvattaa itsearvostelua, niin ettei anna minkäläisten ajatusten tahansa viihtyä aivoissa. "Sitä ja sitä asiaa minä tahdon ajatella."

Varsinainen meditatsioni ja kontemplatsioni on itsenäisiä ihmisiä varten. Siihen sisältyy, että ihminen itse omin neuvoin tahtoo päästä tietoon ja taitoon. Välttämätön ehto on sentähden, että ihminen uskoo ja luottaa Kristukseen mystillisesti puhuen, siis Jumalan läsnäoloon ihmisen hengessä. Muutoin hän voi joutua "väärin profetain" kynsiin.

Tietäjä 1909

Touko- ja kesäkuu

ASTROLOGIAN HENKINEN PUOLI OSA III

Astrologiassa merkkien ohella planeetat on olennainen osa tähtikarttaamme. Tärkein on tietysti Aurinko, joka on tähti. Mutta selkeyden vuoksi astrologiasa sitä kutsutaan planeetaksi. Lähes jokainen tietää horoskooppimerkkinsä. Se on sama kuin Auringon sijainti eläinradan merkissä. Auringon energia kattaa koko aurinkokunnan ja sen aura ulottuu Pluton kiertoradan taakse. Se kertoo siitä voimasta ja energiasta, mikä Auringolla on. Astrologiassa se symboloi elinvoimaa, elämänhalua, isää, miestä, henkeä, Atmaa jne...

Toinen tärkeä on Kuu, joka sekään ei ole oikeasti planeetta. Sitä pidetään Auringon vastaparina; esimerkiksi päivä – yö, isä – äiti, mies – nainen. Kuu ilmentää sielua, tunteita, vastoja, intuitiota, alitajuista puolta eli tiedostamatonta. Kuuhun liittyy myös menneisyyden kokemukset. Kyky ”nähdä” edellisiä elämiä jos virittäydymme Kuun energioihin.

Merkurius on Jumalten sanansaattaja, lähetti joka symboloi kaikkea tietoon liittyvää. Uteliaisuus, vilkkaus, eloisuus, tiedonvälitys, liikkuminen, mieli. Merkurius ilmentää sukupuolettomuutta, nuoruutta. Merkuriukselle tärkeämpää on tieto kuin totuus, joka välittää tietoa sitä kontrolloimatta.

Venus on rakkauden ja kauneuden Jumalatar. Se symboloi kauneutta, rakkautta, rauhaa, harmoniaa, taiteita jne. Yksilön ja ryhmän välinen vuorovaikutus. Venuksen henkisempi

viesti on ymmärtää yksilöllisyyden ja ykseyden välinen tasapaino.

Mars on sodan Jumala, johon liitetään sota, viha, aggressiot, energia, aktiivisuus, halu, himo. Mars on Venuksen vastapari: nainen – mies, vastaanottavaisuus – dynaamisuus, yin – yang. Ihmissuhteissa Venus ilmentää rakkautta ja Mars himoa. Näiden keskinäinen harmonia kartallamme kertoo paljon ihmissuhteistamme.

Jupiter on hyvän onnen planeetta, joka lupaa kaikkea hyvää. Se symboloi optimismia, laajentumista, (uskontoja), elämäkatsomusta. Siellä missä huoneessa Jupiter on niin sen huoneen asiat korostuvat/lisääntyvät. Jupiter kertoo meidän henkisistä palkinnoista jotka olemme ansainneet edellisissä elämissä.

Saturnus on Jupiterin vastapari. Kun toinen lupaa niin toinen kieltää. Saturnus symboloi-kin estoja, rajoja, itsekuria, kontrollia, vastuuta. Planeetta kertoo asiat, jotka meidän pitää opetella kunnolla. Kun nämä karman läksyt opitaan, niin silloin se palkitsee.

Jupiter-Saturnus planeettapari toimii yhteiskunnallis-sosiaalisella tasolla. Yhdessä ne kertovat meidän elämän arvoista ja roolista yhteiskunnassa.

Uranuksen energia vaikuttaa äkillisinä muutoksina, yllätyksinä. Siihen liitetään vallankumous, kapina, nopea oivallus, uudet ajatukset,

new age, astrologia.

Neptunus, Meren Jumala, luo illusiota sekä herkistää. Neptunukseen liitetään haaveet, unelmat, harhat, mielikuvitus, mystiikka, spiritismi, teosofia, henkisyys.

Pluto, Manalan Jumala, kertoo meidän piilo/alitajuisesta maailmastamme, johon on piiloteltu kaikki varjot ja pelot, jotka meidän on tar koitus nostaa päivänvaloon ja käsitellä. Varsinkin jos Pluto korostuu kartallamme. Henkisesti Pluto liittyy oman itsensä hyväksymiseen.

Uranuksen, Neptunuksen ja Pluton energiat toimivat pääosin näkymättömällä ts. korkeam malla tasolla. Ne eivät vaikuta jokapäiväiseen elämään elleivät korostu kartalla. Sijaitessaan sopivissa kohdin, niin ne voivat herkistää henkisiin energioihin. Monilla henkisen alan ihmisi llä ne planeetat ovat vahvasti esillä.

Aspektit

Astrologiassa planeettojen keskinäiset suhteet ovat tärkeitä. Ne kertovat meidän sisäisestä harmoniasta/disharmoniasta. Aspektit liittyvät läheisesti myös numerologiaan.

Tärkein ja voimakkain aspekti on yhtymä, jol loin kaksi tai useampi planeetta sijaitsee lähellä toisiaan. Silloin se kertoo suuresta energiasta ja potentiaalista. Planeettojen luonteet kertovat kuinka ne toimivat yhdessä. Numerologisesti yhtymä on 1 eli kartan 360 astetta jaetaan yhdellä.

Kahdella jaollinen on oppositio eli vastakkaisuus, 180o. Se kertoo planeettojen ristiriidasta, energioiden hajaantumisesta. Esimerkiksi jos henkilöllä on Aurinko ja Kuu yhtymässä niin

hän on syntynyt uuden kuun aikaan ja jos Aurinko ja Kuu ovat oppositiossa niin hän on syntynyt silloin kun on täysikuu.

Kolmella jaollinen on kolmio eli trini, 120o. Se kertoo planeettojen välisestä harmoniasta ja helppoudesta. Ne ovat meidän palkintoja, jotka olemme ansainneet edellisistä elämistä.

Neljällä jaollinen on neliö, 90o. Se kertoo planeettojen välisestä ristiriidasta, joka täytyy tässä elämässä opetella ja voittaa kokemuksen kautta. Tämä on usein karmallinen oppiläksy, jota tullaan opettelemaan tähän elämään.

Nämä neljä aspektia ovat tärkeimmät. Toki on monia muita aspekteja jotka myös vaikuttavat.

Huoneet

Astrologiassa kartta jaetaan 12 merkkiin. Samalla se jaetaan 12 huoneeseen. Jokainen huone vastaa tiettyä merkkiä, esimerkiksi 1. huone vastaa Oinasta, 2. huone Härkää jne. Jos tuntee merkkien luonteita eli energioita, niin se auttaa ymmärtämään huoneiden merkityksiä.

1. huone on tärkein. Se kertoo meistä itsestämme, persoonasta, egosta, Minästä. Ensimmäisen huoneen alku on samalla Nouseva merkkimme. Jos ensimmäiseen huoneeseen osuu planeetta, niin se värittää voimakkaasti luonnettamme. Henkisemmin nousumerkki kertoo mitä me tullaan tähän elämään oppimaan ja mitä kokemuksia tietoisuutemme tarvitsee kasvaakseen.

2. huoneen avainsanoja: raha, omaisuus, arvot, energia, elinvoima, taidot, praana.

3. huoneen avainsanoja: tieto, tiedonvälitys, kommunikointi, lyhyet matkat, sisarukset, alempi mentaalitaso.

4. huoneen avainsanoja: koti, sisäinen koti / alitajuinen maailma, äiti, sielu.	järjestöt, politiikka, edellisten elämien viholli-
5. huoneen avainsanoja: lapset, luovuus, lahjat, itsensä toteuttaminen, hauskanpito, elämänilo.	set.
6. huoneen avainsanoja: työ, rutiinit, terveys / sairaus, itsestä huolehtiminen, palvelu, auttaminen.	12. huoneen avainsanoja: sairaalat ja vankilat, mielenterveys, alitajunta, edellinen inkarnaatio.
7. huoneen avainsanoja: avioliitto, ihmissuhteet, toiset ihmiset, projisointi, sokea piste.	Kun halutaan tulkita astrologista karttaa, niin täytyy ymmärtää merkit, huoneet, planeetat ja aspektit. Ja näistä tehdään synteesi. Karttaa voi tulkita teknisesti ja materiaalisesti ja saada siitä paljon informaatiota. Syvemmälle päästään jos ymmärretään ihmiselämän sielun kuolematto-
8. huoneen avainsanoja: "toisten rahat", mm. pankit ja vakuutuslaitokset, kumppaneiden energia eli seksi, mystiikka, okkultismi, salattu tieto.	muus ja henkiset arvot.
9. huoneen avainsanoja: korkeampi tieto, filosofia, uskonnot, vieraat kulttuurit, ulkomaat.	Loppujen lopuksi kokonaisvaltaisen synteesin tekemiseen vaaditaan intuitiota ja kokonaisuuksien hahmottamiskykyä. Henkisestä oivaluskyvystä ei ole haittaa.
10. huoneen avainsanoja: ura, pyrkimys, elämän päämäärä.	
11. huoneen avainsanoja: ystävät, yhteiskunta,	

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017

Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377

Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795

Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393

Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454

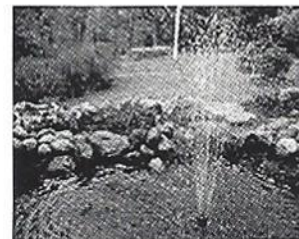
Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918

Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769

Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Kreivilässä 8.-10.8.2014

Kreiviläntie 219, 31110 Matku

RAKKAUDEN MONET KASVOT

Perjantai 8.8.

- 17.00 Saapuminen Kreivilään ja majoittautuminen
- 18.00 Kevyt päivällinen
- 19.00 Avausrituaali, *Kauno Mannonen*
Tervehdyssanat, *Heli Veivo*
RAKKAUDEN MONET KASVOT -harjoitus

Lauantai 9.8.

- 8.00 Aamumietiskely
- 8.30 Aamiainen
- 9.30 RAKKAUS JA TAHDON MYSTEERI, *Pekka Asikainen*
© Keskustelu pienryhmissä alustuksen pohjalta

- 12.30 LOUNASTAUKO
- 13.30 EURYTMIA, *Jeremy Qvick*
- 14.30 PARANEMISEN AVAIN, *Pirjo Aalto*
Ohjattu 40 minuutin räätälöity harjoitus
- 15.30 KÄVELYMEDITAATIO, *Seppo Aalto*

- 17.00 PÄIVÄLLINEN
- 18.00 ELOKUVA RAKKAUDESTA
- 20.00 Sauna ja puffetti

Sunnuntai 10.8.

- 8.00 Metta -aamumietiskely
- 8.30 Aamiainen
- 9.30 RAKKAUDEN PYHYYS, *Liisa Kaukonen*
© Keskustelu pienryhmissä alustuksen pohjalta
- 12.00 Päivien päätössanat, *Tarja Pursi*
Veljespiiri
- 12.30 Veljesateria

Osallistumismaksu 110 € ★ Ensikertalaiset 80 €

(sis. seminaarin, ateriat ja majoituksen – omat lakanat ja pyyhkeet mukaan).

Ilmoittautumiset 2.8.2014 mennessä:

Heli Veivo: puh. 050 – 3780107, e-mail: heli.veivo@gmail.com

Ilmoittaudu kyydintarjoajaksi tai kysy kimpapakyytiä: AATMA, 09 – 693 3339

Näkökulmia tietoisuuden ylösnousemukseen.

Wikipedian mukaan ylösnousemuksella tarkoitetaan kuolemassa hajonneen ihmisruumiin ennalleen palaamista ja sen jälleenyhdistymistä sielun kanssa uuteen iankaikkiseen elämään. Usko on yleinen parsilaisuudessa, kristinuskossa ja islamissa. Esimerkiksi kristinuskossa Jeesuksen ylösnousemuksella on keskeinen merkitys. Sillä voidaan tarkoittaa myös koko ihmiskunnan ylösnousemusta tuomiopäivänä.

Seuraavaa pohdiskelua siitä, mikä sitten ylösnousee. Ylösnousemuskäsite tulee vastaan monissa maailman uskonnoissa ja näen siinä suoran yhtymäkohdan ihmisen tietoisuuden kehittymiseen ja sen kehittämiseen. Käsittelemme aihetta eri lähteiden pohjalta.

Henkisen kehityksen jatkumo

Ylösnousemus käsitteenä voidaan liittää ihmisen henkisen kehityksen jatkumoon, jossa tiettyssä kehitysvaiheessa saavutetaan valta niin sanotun kuoleman yli, niin kuin me tuota suurta siirtymistä kutsumme. Tapahtuma, joka on samankaltaisena kuvattu mysteeriokuvauksissa monissa maailman keskeisissä uskonnollisissa mysteereissä ympäri maailman. Voidaan ajatella, että ylösnousemus on meissä olevan tietoisuuden ylösnousemusta, kehittymistä. Tietoisuus meissä on se, joka koko ajan hankkii enemmän ja enemmän kokemuksia, analysoi ja kuolettaa kehityksen esteenä olevaa vanhaa ja pyrkii laajentamaan itseään. Tietoisesti ajatteleva ihminen, nostaessaan tietoisuuttaan samalla vaikuttaa ajattelunsa ja toimintansa kautta

myös kollektiivisen tietoisuuden nostamiseen korkeammille ajattelun tasoille. Sanotaankin, että kun ihminen nostaa omaa tietoisuuttaan hän samalla tekee palveluksen koko ihmiskunnalle.

Me otamme ns. pieniä ”vihkimyksiä” jatkuvasti, kun oivallamme jotain uutta. Löydämme uuden näkökulman, näemme uuden syy-seuraus kytkennän. James Redfield kirjassaan Yhdeksän oivalluksen tie kutsui näitä pieniä ”vihkimyksiä” psykologiseksi oivalluksiksi. Tämä aika, jossa elämme mahdollistaa laajempien ihmismassojen ”heräämisen” unesta ja totutuista kaavoista aikamme voimakkaan kehityssyklin ansiosta. Taantumukselliset ja kehitystä sitovat ajatuskuvat eivät sido tänä päivänä enää samassa mittakaavassa kuin ennen vanhaan, jolloin toiminta ja ajattelutottumukset kulkivat samanlaisina sukupolvelta toiselle satojen vuosien ajan, vaikka tämä päivä on tuonut eteemme vakaviakin haasteita.

Ajatusten puhdistaminen

Keskeinen linkki tietoisuuden kehittämiseen on se, että olemme sidottuja meitä ympäröivään psykologiseen avaruuteen. Kollektiiviseen tajunnantilaan, yleiseen mielipiteeseen, joka on siis osa tuota meitä ympäröivää ’ajatusten sfääriä’. Paavali on sanonut kirjeessään efesolaisille: ”Sillä ei meillä ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pi-meydes-sä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa”.

Jos tämän suomentaisi aikamme käsitteisiin sopivaksi, mitä meidän eniten tulisi varoa maailmassa, mikä tekijä suoraan vaikuttaa oman elämämme laatuun. Mistä tässä oikein puhutaan? Puhutaanko tässä psykologisesta sfääristä, joka meitä ympäröi? Omat ajatuksemme ovat meitä kaikkein lähinnä. Ne ovat sisäisesti meissä ja se minkälaisen arvomaailman ne kantavat sisällään vaikuttaa suoraan meidän toteutuvaan huomispäivämme maailmaan. Negatiiviset ajatukset, olivatpa ne mistä lähteestä tahansa pyrkivät koko ajan vaikuttamaan mieleemme ja kylvämään toivottomuutta, pelkoa, ahneutta ja vihaa, jotka kaikki tarpeeksi ajatusenergiana viljeltynä tulevat ilmenemään konkreettisesti arkipäiväämme laatunsa mukaisesti.

Siksi on hyvä ymmärtää asenteiden kriittisen massan merkitys ja sen suhde tähän yhteiseen psykologiseen kenttään, joka on meidän ihmisten keskinäinen vuorovaikutus areenamme ja jonka kautta me yhteisiä asioita päivittäin jaamme ja koemme.

Pekka Ervast monissa kirjoissaan kehottaa meitä omilla ajatuksillamme ja sitä kautta toimillamme nostamaan ja puhdistamaan kulttuurimme yleistä tasoa. Tuo nostaminen käytännössä tarkoittaa tunne- ja ajatuspuolemme puhdistamista. Nostaa keskeisiksi arvoiksi sellaisia asioita kuin esimerkiksi jalous, hyvyys, rehellisyys ja totuus sekä muuttaa ne tärkeimmiksi arvoiksi eikä sitoa noita arvoja vain oman henkilökohtaisen hyödyn tavoittelun keppihevosiksi.

Kulttuurit puhdistuvat luonnon pakosta kotalon iskujen kautta, mutta kehitystä voi myös omaksi ja muiden parhaaksi nopeuttaa ja tuon nopeuttamisen ensimmäinen askel on mielen-

muutos ja toinen askel on ajatusten puhdistaminen.

Eetterikeho – energiakeho

Teosofiassa puhutaan paljon myös eetterikehosta, jota voi myös kutsua energiakehoksi. Se pitää sisällään mm. ihmisen tsakra-järjestelmän, jonka kautta elämänenergia on yhteydessä fyysisiin elimiimme, ylläpitävät kehon energiovirtojen tasapainoa ja on myös yhteydessä akupunktiosta tuntemiimme meridiaaneihin, joita virallinen tiede ei vielääkään tunnusta omasta tutkimusnäkökulmastaan käsin.

David Wilcock, kuvaa eetterikehoa seuraavasti: "Sana "eetteri" tarkoittaa "loistaa" kreikaksi, ja maailman salaisten mysteerikoulujen tunnusmerkki on pitkään ollut sellaisen näkymättömän ja nestemäisen universaalin energianlähteen fundamentaalinen todellisuus. Kreikkalaisten filosofien Pythagoraan ja Platonin teokset puhuivat siitä laajasti, kuten muinaisen Intian Veda-kirjallisuus viitaten siihen useilla nimillä kuten "prana" ja "Akasha".

Idässä se usein tunnetaan nimellä "chi" tai "ki", ja erikoispainotus on asetettu sen vuorovaikutukseen ihmiskehon kanssa, kuten akupunktion tieteessä. Mestarit ja adeptit, jotka perivät salaiset traditiot, pystyivät lopulta oppimaan manipuloimaan tätä energiaa luodakseen ihmeellisiä tuloksia."

Energiakeho on tavallaan fyysisen kehomme kopio ja jatke, jota elintapojemme kautta rakennamme ja ajatuksillamme ja teoillamme muokkaamme. Toisin sanoen muokkaamme sitä fyysisen kehomme ja astraalisen eli tunnekehomme avulla tapojemme ja tottumustemme kautta.

Ja jotta energiakeho parhaiten palvelisi kokonaiskehitystämme energian välittäjänä fyysiselle tasolle, se pitäisi fyysisen tason eli elämänlaatumme kautta aktivoida toimimaan oman kehityksemme parhaaksi. Tämän voimme parhaiten tehdä noudattamalla ikuisen viisauden eri oppijärjestelmien kautta annettuja opetuksia, joista mm. jooga eri muodoissaan on yksi tehokas tapa energiakehon ja tsakra-järjestelmän aktivointiin ja energiakehon kehittämiseen. Meillä länsimaaisessa esoteerisessa perinteessä puhdistusjärjestelmäksi on annettu Jeesus Nasaretilaisen vuorisaarnan autuudenjulistukset, jotka pitäisi ymmärtää ja sovittaa oman elämän mittakaavaan. Tästä voi lähemmin lukea Pekka Ervastian kommentaarein varustetusta kirjasta Vuorisaarna.

Sanotaan, että tuli on eetterivoima, joka on tullut fyysillisesti näkyväiseksi ja fyysillisesti aistittavaksi. Se antaa vaillinaisen vertauskuvan siitä, mitä eetteri on, kuinka se on aineellista olematta fyysillisellä tavalla aineellista. Voisi ajatella, että nykyisin käsitteen eetteri, on korvannut kvanttifysiikka ja kvanttikenttäteoria, joka käsittelee maailmankaikkeuden energian mahdollisuuksia ja lainalaisuuksia. Eetterikeho sisältää ns. muisti eetterin, jossa on identiteettimme suunnitelma ja joka sisältää kaikki muistot mitä sieluentiteetti on kokenut edellisissä inkarnaatioissaan.

Seuraavassa katkelma Pekka Ervastian kirjasta Eetteriruumis, jonka mukaan: "Korkeimman eetteripuolemme eli muistieetterin herääminen vaikuttaa siten, että ihminen joutuu aivan kuin ulkopuolelle omaa persoonallisuuttaan. Hän ei ole enää näiden aivojen rajoittama niin kuin ennen. Ennen tuntui, että jos jotain tapahtui hänelle, niin se oli hänelle itselle, mutta kuta enemmän eetteripuoli ravistuu, sitä enemmän

hän alkaa tuntea itsensä vieraaksi fyysillisesti ja nähdä objektiivisesti muut ihmiset. Hän ei ole enää niin kiinni alemmassa minässään." Ja kun ihminen tällä tavalla joutuu ikään kuin yläpuolelle omaa kuolevaista ja persoonallista minäänsä, niin hän samalla joutuu enemmän ja enemmän kosketuksiin korkeimman minänsä kanssa, ja sen kanssa herää myös korkeampi muistielämä. Joka avaa myös "jälleensyntymämuistin". Pekka Ervast kehottaa kuitenkin pitämään nämä kokemukset salassa muilta. Koska toisaalta ei ole oleellista mitä on ollut, koska me kaikki olemme jälleensyntymäopin mukaan olleet lähes mitä tahansa. Kaikkein tärkeintä on aina tässä ja nyt elettyvä elämä.

Pekka Ervast puhuu kirjassaan Eetteriruumis myös ihmisen henkisistä käyttövälineistä täällä materiassa, jotka vaikuttavat toimintaamme. Hän mainitsee edellä mainitut mielenmuutoksen ja ajatusten puhdistamisen. Keskeinen asia ensimmäisessä ja toisessa askeleessa, jolla yksittäinen ihminen voi itseään alkaa muuttamaan on antaminen. Antamisella puhdistetaan sydän-tsakraa. Kun opettelemme antamaan emmekä ensisijaisesti ole aina valmiita ottamaan, pääsemme pikku hiljaa aistiemme herraksi, kuten Pekka Ervast asian ilmaisee. Tuota pientä psykologista testiä voi jokainen arkipäivässään pienissä asioissa helposti harrastaa ja kokeilla omassa arjessaan miten itse suhtautuu antamisen ja ottamisen problematiikkaan. Kuinka paljon omaisuutesi siis omistaa sinua?

On hyvä muistuttaa itseään siitä, että henkisen kasvamisen avaimet on piilotettu pieniin askeliin päivittäisissä kohtaamisissa omassa arjen elämässämme.

Fyysinen keho - aistikeho

Kalevala puhuu samporuumiista, kirjokanesta tai aurinkoruumiista. Ennen kuin tämä keho on täysin valmis, on ihmisen fyysinenkin käyttöväline muutettava Jumalan kuvaksi. Fyysisessä kehossa ja sen eteerisessä kaksoispuolella eetterikehossa tai energiaruumiissa piilevät magian eli tiedon ja vallan syvimät salaisuudet, sanoo Pekka Ervast Kalevalan avaimessa. Saadakseen noita voimia haltuunsa on itseänsä kehittävän ihmisen käytävä itsekasvatuksen avulla kiskomassa tuo samporuumis pohjolan kivimäestä, joka kuvaa fyysistä kehoa. Joka on kätkeyty fyysiseen kehoon ja on sieltä kaivettava yheksän sylen syvyydestä ja yheksän lukon takoa takasalvan kymmenennen. Nuo yhdeksän lukkoa ovat miehen 9 ruumiin aukkoa ja naisen 10 ruumiinaukkoa, johon myös aistivälineemme on kytketty. Intialaisessa perimätiedossa mainitaan yhdeksän tai 10 portin kaupungista ihmiskehosta puhuttaessa. Nämä eri tarkoituksia varten olemassa olevat aistimet ovat niitä, jotka tuottavat meille kehitysykäyksiä niin hyvässä kuin pahassa. Niiden kautta aistimme eri tavoin maailmaa ja niiden kautta viettielämämme toteutuu. Noiden aistinvälineiden isännäksi meidän on tultava eli saatava oma kehittyvä tietoisuutemme vähä vähältä johtamaan aistielämäämme, ettemme olisi täysin kontrolloimattomasti halujemme ja viettiemme riepotehtavina. Meitä siis kehoitetaan pitämään aistimme puhtaina, että voimme ilmentää niiden kautta totuutta ja kauneutta maailmaan. Teosofia varoittaa yrittämästä aktiivoida eetterikehon keskuksia väärällä motiivilla, kuten esim. vallanhalulla itsen ja muiden yli, kuten Pekka Ervast Kalevalan avaimessa tuo hyvin esille seuraavassa katkelmassa: ”Ihmisen kehossa on elimiä, jotka tavallaan ovat vahvempia kuin pää ja sydän. Ne ovat vatsa ja sukelimet. Kun vatsa sanoo, tarvitsen ravintoa, pää täytyy sitä palvella. Kun sukupuolielimet

sanovat, tahdon jatkaa sukua, sydän rientää niitä palvelemaan. Ainoastaan noidaksi pyrkivä sanoo päälle, sinä et palvele vatsaa ja sydämelle, sinä et palvele sukupuolielimiä vaan ainoastaan minua, joka olen herranne. Tietäjäksi tai valaistuneeksi pyrkivä tyydyttää vatsansa tarpeen päänsä tarpeet huomioiden ja sukupuoliset tarpeet sydämen tarpeet huomioiden, eikä itse tekeydy päänsä ja sydämensä herraksi, vaan koko ajan etsien sitä totuutta, jota hänen päänsä voisi palvella ja sitä jumalaista rakkautta, johon hänen sydämensä uppoutuisi. Ymmärtäen koko ajan, että luonnossa ei ole ylempää ja alempaa vaan, että luonnon suuressa taloudessa kaikki on hyvää ja omaa tarkoitustaan vastaavalla paikallaan, eikä suhtaudu halveksien mihinkään aistiinsa vaan pyrkii rakkaudella ja ymmärryksellä oikeaan tietoon omasta itsestään.”

Paul Brunton kirjassa Yliminän viisaus toteaa, että persoonallinen minä on vain kimppu kestäättömiä toiveita, ohimeneviä pelkoja ja nippu haluja, jotka vaihtelevat vuosien myötä. Mikään, mitä me tunnemme ei ole kuolematon edes tämän nykyisen elämän aikana, miten ne voisivat olla kuolemattomia koko ikuisuuden. Todellinen kuolemattomuus voidaan saavuttaa vain nousemalla katoavaisen persoonallisuuden yläpuolelle.

Sanotaan, että hengen maailma on rajoituksista, ehdollistumista vapaa, eikä täydellistä vapautta voi saavuttaa kuin henkisessä olotilassa. Kun henki ilmentää itsensä aineessa se samalla rajoittaa itsensä, saa muodon. Samoin, kun ihmisen sielutietoisuus materialisoituu, se joutuu rajoittamaan itsensä hengen vapaudesta materian ehdollistumiin tai ns. ”lihan hautaan”, lihalliseen rajoitukseen. Tässä tilassa tulevat perusehdollistumien lisäksi rajoituksina erilaiset kulttuurisidonnaiset rajoitukset.

Riippuen aina siitä minne syntyvä sieluentiteetti oman karmansa tai dharmansa johdattamana päättyy.

Astraalikeho - tunnekeho

Astraali- eli tunnekeho on se työmaa, jonka kautta elämme tunne-elämäämme ja jota meidän on työstettävä ja jalostettava voidaksemme noudattaa rakentavaa vuorovaikutuselämää ja suhteellisuudentajua päivittäisessä elämässämme.

Astraalikehosta ja siihen vaikuttamisesta kertoo myös Oscar Wildin kirjallisuusklassikko Dorian Greyn muotokuva, joka kertoo tarinan komean nuoren miehen muotokuvasta. Nuori, komea ja puhdasmielinen Dorian Grey halusi ikuistaa ulkomuotonsa, jonka ihmisen sisäiseen hyvään ja kauniiseen uskova taiteilija Basil Hallward hänestä maalasi.

Huonomaineinen ja turmeltunut Lordi Henry Wotton näki kuvan ja halusi tutustua sen malliin. Näiden kohdatessa Dorian Grey ihastui kuitenkin Lordi Henryn nokkeluuteen ja sulaavuuteen. Henry imartelea Dorianin kauneutta ja surkuttelee sitä, että kauneus on niin katoavaista. Tämä saa Dorianin vaipumaan synkkyyteen. Epätoivossaan hän toivoo, että muotokuva vanhenisi ja hän itse saisi pitää ikuisesti kauneutensa ja nuoruutensa.

Dorianin toiveen toteutumisesta alkaa hänen tuhonsa. Itsekäs elostelija lordi Henry opastaa Dorianin moraalittomien nautintojen maailmaan. Hän alkaa vierailla oopiumiluolissa ja prostituoitujen luona. Hänestä tulee tunteeton ja kyyninen, hän aiheuttaa kylmyydellään rakastettunsa Sibylin itsemurhan ja lopulta murhaa Basil Hallwardin, muotokuvansa tekijän ja

omatuntonsa. Paheellinen elämä ei kuitenkaan kuluta häntä lainkaan. Hän pysyy jatkuvasti nuorena ja kauniina, mutta hänen muotokuvansa muuttuu vähitellen rumuuden ja inhon perikuvaksi, aivan kuin jokainen hänen tekemänsä synti tahraisi sitä. Lopulta hän päättää tuhota maalauksen, koska se voisi todistaa hänen veriteostaan. Hän yrittää lyödä maalausta veitsellä, jolla hän surmasi Basil Hallwardin. Palvelija kuulee huudon, ja Dorian löydetään huoneesta kuolleen veitsi sydämessään. Hän on vanhentunut ja muuttunut hirvittävän näköiseksi, kun taas maalaus on muuttunut alkuperäiseksi. Tämä tunnettu tarina tietyllä tavalla kuvaa sitä millaisena sisäinen kuvamme, tunneruumiimme tai astraalikehomme ilmenee henkisessä maailmassa.

Ulkoa sisälle – sisältä ulos

Pekka Ervast kuvaa kirjassaan Esoteerisia opetuksia kuinka kuoleman jälkeen kaikki se, jonka voimme fyysisen ulkokuoreemme kätkeä tulee esiin toisella puolella ja ne, jotka kykenevät olemuksemme nähdä näkevät todellisen hahmomme. Sisäisen kauneutemme tai rumuutemme. Vastaavaa asiaa kuvaa myös mm. Tiibetiläinen kuolleiden kirja. Tässä vaiheessa ihminen joutuu myös kohtaamaan omat sisäiset demoninsa, jotka näyttäytyvät hänelle ulkoisina näkyinä ja hahmoina, vaikka ovatkin oman itsen sisäistä heijastusta. Vanhat opetukset sanovat kuoleman jälkeisestä olemassaolosta mm., että se mikä oli ulkoista, siitä tulee sisäistä, ja se mikä oli sisäistä, siitä tulee ulkoista. Siksi mm. ajatusmaailman ja tottumusten puhdistamiseen kiinnitetään esoteerisissa ja uskonnollisissa opetuksissa niin paljon huomiota.

Vedantafilosofia

Teosofia ja intialainen vedantafilosofia tuovat esille ajatuksen, että taivas ja helveti eivät ole erityisesti mitään paikkoja vaan ne ovat tietoisuuden tiloja, jotka ilmenevät omalla ominaisvärähtely taajuudellaan. Kaikki taajuudet ovat luonnossa samaan aikaisesti, mutta tiedostamme vain sen minkä oma keho instrumenttimme kykenee havaitsemaan.

Aikamme profeetan Deepak Chopran sekä Tiibetiläisen kuolleiden kirjan ajatuksia edellä mainitusta seuraavassa: "Olemme osa kaikkeutta. Kaikki mitä meissä on, on osa ykseyden suurta kiertokulkua. Olemme koko ajan yhtä kaikkeuden kanssa. Mikä tahansa vesipisara ruumissani on saattanut kuulua valtamereen, pilveen, jokeen tai puroon edellispäivänä."

"Maailmankaikkeuden tasoinen on luonut tai 'kuvitellut' Suuri Henki, Brahman, Jumala tai Anima mundi=maailmanjärki siis maailmankaikkeuden tietoisuus, josta Paavali sanoi: "Hänessä me olemme, elämme ja liikumme". Kaikki värähtelytasot tarjoavat kokemuksen hengen ilmennyksestä. Tällä omalla tasollamme koemme hengen ilmennyksen aineena, kiinteässä muodossa.", toteaa Deepak Chopra.

Ihmisen kuollessa tietoisuutemme värähtelytaajuus rakentaa meille värähtelytaajuutta vastaavan asuinsijan, kehon (astraalikehon), jota sielu käyttää siirtyessään tasolta toiselle projisoiden ympärilleen sitä todellisuutta, jota tarvitsee edistymiseensä. Se mitä astraalimaailmassa hän näkee, on sitä mihinkä hän samaistuu ajatuksiinsa.

Astraalimaailma

Ihminen on astraalimaailmassa ikään kuin oma maailmansa ja luo henkisen värähtelytaajuutensa mukaiset olosuhteet itse itselleen.

Tiibetiläinen kuolleiden kirja taas kehottaa ruumiista irtautunutta sielua välitilassa eli bardossa olevaa ihmistä olemaan kiinnittämättä huomiota mahdollisiin epämiellyttäviin olentoihin, koska ne ovat hänen omia projisointejaan. Itsestään tietoinen tietoisuus kykenee ymmärtämään nuo näyt niitä pelkäämättä ja analysoimaan ja ohittamaan ne. Astraalimaailmassa asuvat vain ajatusmuodot. Tiedostamaton, siis voisi sanoa henkilö, joka ei ole pystynyt analysoimaan omia negatiivisia taipumuksiaan voi jäädä helposti omien, itse luotujen kuvajaisensa vangiksi ja kiusaamaksi. Mm. edellä mainitun takia vanha kreikkalaiset pitivät lausetta "ihminen tunne itsesi" niin korkeassa arvossa henkisen kehittymisen tiellä.

Kun ihminen saavuttaa itsetietoisuuden, hän ei enää samaistu kehoonsa, mieleensä, egoonsa tai haluihinsa. Hänestä tulee puhdas näkijä ja voi valita karman ylittämisen. Karman päättymisen ei tarkoita elämän päättymistä vaan ihmisen pääsee veloistaan ja voi sen jälkeen käyttää rahojaan vapaasti sanoo Deepak Chopra Vedantafilosofian asiantuntija.

Kuolema

Itämaisen näkemyksen mukaan ihminen kuolee, kun hänen karmansa ei voi opettaa hänelle enää mitään ja paluu takaisin tapahtuu astraalimaailmassa tehdyn edellisen elämän synteesin mukaan korkeammalta tasolta mistä sielu edellisen kerran lähti kierrokselle. Karma pitää täyttyessään huolen siitä, että ihminen toimii aina paremmin seuraavalla kerralla.

Deepak Chopra kutsuu kirjassaan Ikuinen elämä kuolemaa ihmeeksi ja listaa seuraavia asioita tapahtuvaksi: kuolema korvaa ajan ajattomuudella; laajentaa avaruuden rajat äärettömyyteen; paljastaa elämän lähteen ja tuo mukanaan uuden tietämisen tavan, joka on viiden aistin tavoittamattomissa; paljastaa kaiken taustalla olevan älyn, joka organisoi ja ylläpitää luomakuntaa.

Hän toteaa, että meidän täytyisi laajentaa tietoisuutemme rajoja jo eläessämme, jotta tunnisimme itsemme paremmin ja mainitsee: ”Jos ihminen tietää olevansa jotakin ajan ja avaruuden tuolla puolen, hänen identiteettinsä on laajentunut sisältämään kuoleman.” Vedanta-perinteen mukaan ihminen mielensä projektoiden kautta luo omat tuonelansa ja taivaansa. Ne ovat siis itse luotuja henkilökohtaisia kokemuksia. Tuonpuoleinen luodaan siis tietoisuudessa, viiden fyysisen aistin tuolla puolen.

Tarinan mukaan joogi Ramana kysyi Yamalta (Intialaiselta kuoleman jumalta): ”Viisaat sanovat, että sielu jää henkiin kuoleman jälkeen. Onko se totta? Yama vastasi: ”Elämässä on kaksi tietä. Viisauden tie ja tietämättömyyden tie. Viisauden tiellä etsitään omaa itseä. Tietämättömyyden tiellä nautintoja. Koska nautinto on aistien tuote, se on väliaikaista ja kaikki väliaikainen on kuoleman vallassa. Siksi tietämätön joutuu minun kynsiini. Itseys on taas kuolemattomuuden valo, se loistaa ikuisesti. Vain harva on niin viisas että näkee valon, vaikka se on ihmisen sisällä eikä missään muualla.” Tarina jatkuu tilanteessa, jossa Ramana keskustelee ystävänsä Satvirin kanssa, Ramana astui veteen ja hämmensi pohjasta ylös mutaa, joka samensi ja rikkoi veden tasaisen pinnan ja kysyi ystävältään. ”Näetkö vielä auringon kuvajaisen?” Savi-

ri myönsi, ettei nähnyt. ”Tämän takia ihmiset eivät löydä sielunsa valoa”. Mielen jatkuva toiminta ja hämmennys hämärtävät sen. Kuten vanha sanonta sanoo ”vain tyyneen veteen voi taivas kuvastua”.

Ihminen ajattelee kuolemattomuutta lähinnä persoonansa kautta. Persoonallisuutemme ei säily muuttumattomana edes eläessämme ja tähän on helppo todeta, jos ajattelee omaa henkilöhistoriaansa. Kuka haluaisi olla uudelleen murrosikäinen?

Tuonpuoleinen

Jos ajatellaan taivasta perinteisesti, se olisi paikka, jossa kaikki muutos loppuu ja täydellisinä nauttisimme elämämme synteisiin tehneenä siitä viisaudesta, johon olemme eri inkarnoituneina persoonina päätyneet. Muuttumaton tietoisuus on kuitenkin paikalleen pysähtynyt tietoisuus. Kauanko jaksaisimme nauttia tuosta kokemustemme tietopankin sisältämästä staattisesta olotilasta? Aineettomassa olotilassamme viisi aistiamme ei meitä enää stimuloi, emme saa kehitysärsyksiä vaan olemme sen varassa mitä olemme ns. aarteina taivaaseen keränneet. Tietoiselle ihmiselle henkinen olotila on mahdollisuuksien olotila, joka antaa suuren mahdollisuuden luovuuteen. Henkinen olotila on täynnä mahdollisuuksia. Sieltä nerot tuovat tullessaan mukanaan neroutensa aiheet, joita voivat toteuttaa jopa jo aivan lapsina ollessaan. Siksi monissa kansalliseepoksissa ja pyhissä kirjoissa ja vedantafilosofiassa kutsutaan tätä hengen mahdollisuuksien ilmentymistä, manifestoitumista, raskauden tilaksi. Jonka on synnyttävä materiaan täällä ilmetäkseen sen välittäjän kautta, kuka on kypsä tuota ideaa täällä materiaalissa työstämään ja tänne maastouttamaan.

Näin voidaan ajatella materiassa kokemuksia keräävän entiteetin kuollessaan vievän kaiken kokemansa eri tuonelatilojen tai astraalisten värähtelytasojen kautta, joissa persoonalliset epäpuhtaudet puhdistetaan luonnon toimesta, henkilökohtaiseen taivastilaansa ja jossa on suuren synteesin aika missä kaikkea koettua yhteen vedetään, luodaan uusia suunnitelmia ja mahdollisuuksia seuraavaan inkarnaatioon toteutettavaksi. Eli henkilökohtaisten kokemusten jalostamisen jälkeen muokataan ne mahdollisuuksina ja luonteenpiirteinä seuraavaan inkarnaatioon itsen ja sen ympäristön mihin syntyy, edelleen kehittämiseksi.

Sanotaan, että muisti pitää aaveet maan päällä. Ne muistavat millainen oli fyysinen elämä ja noiden muistojen voima pitää otteessaan. Chopran mukaan tuonpuoleinen muuttuu todelliseksi ja fyysinen maailma muuttuu uneksi. Tämä on pelkästään näkökulmakysymys. Kun ihminen ylittää rajan tietoisuuden kentästä tulee todellisuutesi. Ihminen on täydellisesti vapaa vasta kuin hän herää kaikista unenomaisista tiloistaan ja on jälleen todellinen itsensä. Kaikki ihmiset eivät tällaista täydellisen vapauden tilaa saavuta. Vaan hetkittäisistä kirkastumisen tiloista heidän houkutellaan uudelleen uneen, ja kun yksi loppuu, heidät houkutellaan jo seuraavaan mieleen tulevaan.

Tuonpuoleisessa ihminen kohtaa vapauden mahdollisuuden, jossa hän voi kohdata omat tuttunsa tai, kuvitellut tuttunsa, ylimaallisia olentoja, omaa säteilyämme tai abstraktien ideoiden ruumiillistumia.

Sanotaan että kristittyjen taivas, kuten muidenkin uskontojen taivaat ja muut tilat ovat akaashisia tiloja, näytelmiä jotka vastaavat kokijan tajunnantilaa.

Akaasha

Vedanta filosofia laajentaa tuon akaashisen tilan tai astraalimaailman syvällisemmin paikaksi, joka tuottaa kaikkea mitä ikinä halutaankin ja jota tietoinen ihminen voi muokata halunsa mukaan.

Chopra painottaa, että mieli on jatkuvaa mielihalujen virtaa, joka helposti saa levottoman ihmisen säntäämään asiasta toiseen. Jotkut ovat oppineet noudattamaan rutiininomaisempaa ja hallitumpaa mielen toimintaa, joka saattaa ulkoisten olosuhteiden muuttuessa kuitenkin suistaa totuttujen tapojen noudattajan hämmennykseen, siten fyysisessä maailmassa mielihalut juoksuttavat ihmistä. Samoin akaashasta ei saa otetta sen avoimuuden takia. Se on ennalta arvaamaton kuin uni ja yhtä vakuuttava. Silti akaashan kentässä voi navigoida ja siellä pitää osata navigoida, jos haluaa hyötyä tuonpuoleisen tarjoamasta luovuudesta. Siksi avoin mieli on hyvä edellytys myös tuolla puolella.

Chopran mukaan tarvittavia voimia toisella puolella menestyksekkääseen navigointiin ovat: itsetietoisuus keskittymistä varten; kyky avata mieltä nähdäkseen todellisuuden ennakoiluista ja uskomuksista huolimatta; halukkuus eli tunnista halusi, joka yhdistää sinut päämääräsi; erottelukyky ymmärtääksesi näkemäsi; hyväksyminen, olla vastustelematta, antaa kyvyn yhdistää todellisuus itseesi.

Lykkäämme usein sielun matkaa kuolemaamme asti. Kuitenkin tarvitsemme näitä kykyjä joka päiväisessä elämässä. Ole tietoinen itsestäsi, ettei anna manipuloida itseäsi tai manipuloi muita. Halukkuutesi nähdä oman egosi ulkopuolelle avaa jo tällä puolella sinulle laajemmat toimintamahdollisuudet.

Tunne itsesi

Älyllinen itsensä kehittäminen on sinänsä hyvä asia ja kaikkea oppimista kannattaa harrastaa positiivisessa mielessä. Seuraava askel on kuitenkin itsetietoinen omaan itseensä tutustuminen.

Sogyal Rinpochen Tiibetiläinen kirja elämästä ja kuolemasta kuvaa kuoleman välitiloja bardoiksi ja toteaa, että bardo ei ole vain kuoleman jälkeinen tila vaan, että käymme bardoja läpi koko fyysisen elämämme ajan. Ne ovat käännekohtia joissa on mahdollisuus vapautumiseen eli valaistumiseen on tavallista suurempi. Kirjassa kuvataan, kuinka kuoleman tilassa tavallinen mieli ja sen harhakuvat kuolevat ja tässä vaiheessa tulee esiin mielemme rajaton, taivaan avaruutta muistuttava luonto. Tämä mielen olennainen luonto on elämän ja kuoleman taustana. Tämän mielen ymmärtämisen oppimiseen vanhat traditiot niin idässä kuin lännessä kehottavat ihmistä tutustumaan itseensä vielä elossa ollessaan, tekemällä kuoleman tutuksi käsitteeksi itselleen sitä pelkäämättä. Jos kieltäydymme hyväksymästä kuolemaa vielä elossa ollessamme, emme pysty elämään tätä elämää täydesti, koska jäämme kahlehdituksi siihen puoleen itsestämme, jonka on joka tapauksessa kuoltava.

Tietämättömyys kuoleman olemuksesta vie meiltä perustan, jolta lähteä matkalle kohti valaistumista ja jäämistä pitkiksi ajoiksi siihen harhojen maailman loukkuun, jota buddhalaiset kutsuvat samsaraksi - elämän ja kuoleman pyöräksi.

”Eläkää maailmassa mutta älkää maailmasta” on raamatusta tuttu lause, joka kuvaa elämäntapaa, jossa ihmiset elävät kuluttaen päivittäistä

aikaansa kehittämättä itseään, etenkin laiminlyöden kaikkein tärkeimmän tutkimuskohteen, oman itsensä. Ilman tuttuja tukirakenteita, päivittäistä touhua, meteliä, ajantäyttöä sijaistoiminnoilla olemme vastakkain henkilön kanssa, jota emme tunne. Koska emme ole halunneet häneen tutustua. Se, että likinäköisesti kohdistamme katseemme vain pelkästään tähän elämään on suuri petos ja modernin maailman tuhoisan materialismin lähde.

Elämä on kokonaisvaltainen prosessi sisältäen fyysisen materian, elämän sekä kuolemaksi kutsutun prosessin. Ihmiskunnan varhais historian eettiset järjestelmät ja nykyiset itämaiset maailmankatsomukset lähtevät ajatuksesta, että kaikki on elämää. Myös ns. kuolema on osa tietoisuutemme elämää tiloissa, jotka tietoisuutemme kykenee ymmärtämään sen mukaan miten olemme sitä kyenneet kouluttamaan. Tietoisuuden kehittäminen lähtee omaan itseensä tutustumisesta. Avoimesta halusta ymmärtää itseään ja käyttäytymistään arkipäivän tilanteissa. Etenkin niiden tilanteiden pitäisi olla herättävinä tekijöinä missä tuntee ärtymistä, suuttumusta tai tilanteet, joissa kokee loukkaantuneensa. Noihin tilanteisiin on kytetty oppimateriaalia omasta psykologisesta rakenteesta. Noiden tilanteiden avaaminen ja ymmärtäminen auttaa tiellä itsetuntemukseen. Tietoisuuden ylösnousemuksen, kehittymisen lähtökohta on arkipäivän tilanteiden kautta itsensä ymmärtäminen ja itsetietoisesti toimimaan oppiminen ja sitä kautta elämään kokonaisvaltaisesti suhtautuminen. Pitäen siten sisällään kaikki elämän alueen ilmiöt kukin ajallaan. Kuoleman kieltäminen länsimaaisessa kulttuurissa pyrkii kieltämään elämän luonnolliset tosiasiat, aiheuttaen torjunnan kautta epätervettä pelkoa kaikkein luonnollisinta asiaa kohtaan, joka kohtaa jokaista ihmistä ajallaan.

Oppiessaan ymmärtämään tietoisuuttaan ihminen oppii samalla ymmärtämään kuoleman osana luonnollista kehitysprosessia ja oppii löytämään paikkansa tuosta prosessista.

Kärsimys vs. läsnäolo

Echart Tolle kuvaa tietoisuuden kehittymistä mm. kärsimyksen kautta seuraavasti. Hän sanoo, että kärsimys on aina itse luotua ja paljolti tiedostamattomasti kärsimyksen tunteessa elämistä. Esim. tunnettu kristillinen lause ristin tie "via crucis", jossa Jumala ei löydy kärsimyksen avulla vaan sen avulla, että hyväksytään se mikä on. Hän toteaa, että miten voi löytää sen, joka ei kadoksissa ole ollutkaan eli itse elämän, joka sinä olet ja painottaa, että Jumala on oleminen itse, ei ulkopuolinen olento. Ihmistä ei tarvitse välttämättä pakottaa 'taivasten valtakuntaan' potkujen ja parkumisen säestyksellä. Tänä päivänä on jo niin paljon elossa ihmisiä, joiden tietoisuus on jo sen verran kehittynyt, etteivät he tarvitse välttämättä kärsimystä kehitysvastustajakseen.

Tolle painottaa, että tietoisesti valittu valaistuminen merkitsee, että vapaudut kiintymyksestä menneeseen ja tulevaan ja teet nykyhetkestä elämäsi keskipisteen. Eli olet läsnäolon tilassa etkä ajassa. Näet ja oivallat psykologisen kasvun mahdollisuutesi jokaisessa hetkessä. Se on hereillä oloa. Tolle puhuu psykologisesta ajasta ja kellotauluajasta ja sanoo, että ihmiset ovat nimenomaan tuon psykologisen ajan vankeja raahaamalla mm. epäonnistumisensa ja riittämättömyytensä muistoja itsessään ja sulkevat siten näköalan itseltään hetkessä oleviin mahdollisuuksiin. Tai uneksivat niin tulevasta, etteivät huomaa onnensa junan menevän juuri ohitse.

Echart Tolle sanoo, että ego tulkitsee nykyhet-

ken väärin, koska tulkitsee sitä menneisyyden silmin. Mutta toisaalta lohdullisesti toteaa, että mielen valta-asema ei ole kuin tietoisuuden kehityksen eräs vaihe. Hän toteaa myös, että ajattelu ja tietoisuus eivät ole sama asia. Ajattelu on vain tietoisuuden vähäinen juonne. Valaistuminen tarkoittaa ajatuksen ylittämistä, ei taantumista kasvin tai eläimen tasolle. Mielen vallasta vapautuminen tapahtuu emootioiden, joka tulee latinan sanasta emovere, (häiriö, tai häiritä), ymmärtämisen kautta, ennen kuin voi oppia tuntemaan niiden tuolla puolen olevan.

Echart Tolle toteaa vielä, että suurin osa ihmisten kärsimyksestä on tarpeetonta, ja että he aiheuttavat kärsimystä itse itselleen, koska he vastustavat sitä mikä on. Eivätkä ymmärrä mielen spekulatioiden hallitsevan elämänsä. Tietoisuuden valaistuminen on läsnäolevan hetken tiedostaminen. Zen-buddhismi puhuu hetken veitsenterällä kulkemisesta. Mestari Echart 1200-luvun mystikko totesi: "Aika estää valoa saavuttamasta meitä, ja on suurin este Jumalan tuntemiselle".

Tie itsetuntemukseen

Mielen tyhjentämisen ja ajattomuuden tajuaminen johtaa tietoisuuden ylösnousemiseen. Tästä päästään peruskäsitteeseen, joka on tao, tie tai jooga - yhdistyminen. Kyseessä on tie itsetuntemukseen. Jeesus sanoi: "Minä olen tie, totuus ja elämä." Jooga taas on Jumalaan yhtymisen tie. Kyseessä on mielenhallinnan opettelemisen ja oman toiminnan seuraaminen ensin ulkonaisessa elämässä niin kristinuskossa kuin itämaisessa joogafilosofiassakin. Pekka Ervas-tin mukaan kristikunnassa rukousmietiskelyn mantrojen siveelliset vaatimukset on ymmärretty, mutta niiden tarpeellisuutta ja toteuttamista ei tunnuta ymmärrettävän.

Buddhalaisuuden Patandshalin jooga sutrien 2. ajatelma sanoo: ”Jooga on ajatuselämän muodostelmien voittamista”. Ensimmäinen aste tässä mietiskelyssä on keskittyminen, konsentraatio, jolloin yritetään ajatus keskittää vain yhteen kohteeseen mielen rauhoittamiseksi. Toinen vaihe on meditaatio, joka on korkeiden ihanteiden intensiivistä mietiskelyä tai rukousta. Kolmas vaihe on transsimodifikaatio, kontemplaatio, jossa mietiskely on vapaa tsittasta, ihmisen omasta ajatusmaailmasta ja mietiskelijä uppoutuu kohteeseensa, samaistuu siihen ilman oman ajatusmaailmansa kuvajaisia. Mietiskelijä kokee läsnäolemisen ja saavuttaa samaadhin. Tässä tilassa ihminen voi olla ja elää korkeammassa inspiraatiossa omaa arkeaan. Tiedostaen kaiken korkeammasta inspiraatiosta käsin, nähden ja ymmärtäen olevaisen niin kuin se on.

Sanotaan, että elämä hengen maailmassa on monille yhtä vaikeaa kuin uimataidottomalle uiminen, vaikka jokaisella on mahdollisuudet tuon taidon oppimiseen. Ihmiskunnan vanhan viisauden mukaan, kuten esim. Vedantafilosofia antaa ymmärtää, tietoisuuden noustessa ja laajetessa ymmärtämään laajemmat syy-seuraussuhteet ja ihmismielen psykologiset lainalaisuudet eli tietoisuuden kehittymisen lainalaisuudet, inkarnaatio inkarnaatiolta, ihminen saavuttaa pitkän psykologisen evoluution päätepisteenä adeptiuden, buddhisen tilan, jossa ihminen on kyennyt organisoimaan hienoisemmat kehonsa, kuten energia- (eetteri) ja tunnekehonsa (astraali), toimimaan täysin synkroniassa korkeamman olemuspuolensa kanssa. Tällöin ihminen on ratkaissut kuoleman arvoituksen ja ihminen on, kotonaan olemassaolon kaikilla värähtelytasoilla ja saanut haltuunsa, kuten Kalevalassa sanotaan an-

siotöiden jälkeen Samporuumiinsa eli ikuisen käyttövälineen, joka on kätkeyty kivimäkeen eli tähän fyysiseen kehoon yhdeksän lukon taakse. Ponnistelua ymmärtää ymmärtämätöntä

Ihmisen kehittyminen ihmismieltä korkeammille tietoisuuden tasoille on pitkä tie ja aika ajoin haasteellinenkin, kehitysvastukset ovat myös aina suhteellisia kehitystasoon nähden.

Vaatii useita persoonallisia inkarnaatioita tajunnan jalostamiseksi ja nostamiseksi laajempien asiakokonaisuuksien ymmärtämiseen ja hallintaan. Tämän hetkinen yhteenvetokykyimme ja ymmärryksemme elämästä on monelta osin vielä puutteellista ja vaatimatonta, siksi kannattaa aina pitää mielensä avoimena ja ennakkoluulottomana lisätäksemme valmiuksiamme ymmärtää vielä ymmärtämätöntä. Kaiken hyväksyntä kritiikittömästi voi kuitenkin johtaa ihmisen harhapoluille ja on hyvä tutkia asioita kriittisellä mielellä, mutta kuitenkin pyrkiä koko ajan laajentamaan ymmärryksensä rajoja, koska itsensä lukitseminen totuttuun ajatuskaavaan on itsensä lukitsemista dogmiin. Tämä taas omalta osaltaan estää uusien näkökulmien omaksumisen. Kuten vanha Sperry-tulostimien opetussarja 80-luvulta kehotti: ”Älä torju vaikeatajuista ainesta, jos haluat oppia uusia asioita”. Siis hyvä muistaa, että kaikki kehittyminen lähtee itsensä tarkkailusta ja pienistä askelista. Itselleen ja kompuroinneilleen anteeksi antaen.

Mestari Kuuthumi painottaa Mestarien kirjeissä, että subjektiivinen maailma fyysisessä olotilassa on ihmiselle ainoa todellisuus. Häntä ympäröivästä maailmasta hän ei voi tietää muuta kuin sen, mitä hän voi vastaanottaa tajuntaansa. Siksi jokaisen, joka haluaa oppia tuntemaan luonnon salattuja voimia, pitää kohdistaa kaikki

ponnistuksensa korkeimman ihanteen toteuttamiseen uhrautuvaisuuden, ihmisrakkauden ja kaikkia luotuja käsittävän jumalallisen rakkauden avulla, jotka ovat korkeimmat maan päällä saavutettavat hyveet.

Ensimmäinen askel tiellä täydellisyyteen on sisäinen puhdistus, jota ei saavuteta silmänräpäyksessä, ei päivässä eikä vuodessa, vaan se ehkä tulee vaatimaan sarjan perättäisiä inkarnaatioita syrjäyttämään niitä vaikutuksia, joiden syyt ovat kaukana menneisyydessä. Opetuslapsessa pitää syntyä luja päätös hallita luontoaan, silloin päätökselle välttämätön tarmo siirtyy ruumiistuksesta toiseen jälleensyntymien ketjussa kunnes hän lopulta päämääränsä saavuttaa.

Lopuksi vielä mestari Morian sanoin: ”Valmistaudu, mutta älä ikävöi mestarien oppilaaksi vaan odota kärsivällisesti, että opetuslapseus laskeutuu yllesi. Etsi puhtautta, kuntoa ja vietä pyhää elämää. Se mitä et voi koskaan saavuttaa haluillasi tai himoillasi, tulee itsestään silloin kun olet kypsä, osaksesi kuolemattoman minäsi armosta, joka on tosi tiedon valo.”

Lähteet

James Redfield, Yhdeksän oivalluksen tie
Echart Tolle, Läsnaolon voima
Pekka Ervast, Eetteriruumis
Pekka Ervast, Esoteerisia opetuksia
Pekka Ervast, Kalevalan avain
Paul Brunton, Yliminän viisaus
Deepak Chopra, Ikuinen elämä
Soqyal Rinpoche, Tiibetiläinen kirja elämästä ja kuolemasta
Tiibetiläinen kuolleiden kirja
Mestarien kirjeet

Jari Jokilehto

Rakas opettajani, kärsimys

Kärsimyksen koetaan yleensä olevan onnen vastakohta, ei toivottu asia. Asia jota koetetaan välttää ja paeta, mutta onko asia niin mustavalkoinen? Vai opettaako elämä todellisuudessa löytämään kärsimyksen ja onnen välisen eron kautta tasapainotilan? Tilan jossa henki ja aine saavuttavat sellaisen tasapainon, jota voi kutsua Jumalan täydellisyyskuvaksi ihmisestä, Jumalan Pojaksi.

Makrokosmoksen tasolla tarkasteltuna ilmennyksen syy kaiken alkujuuri, on absoluutti. Siihen sisältyy kaikki henki ja aine, ilmeneminen ja ilmenemättömyys, kaikki ja ei mitään. Siitä on oikeastaan mahdoton sanoa mitään, koska jopa korkeimmilla kehityksen tasoilla olevat elämät ovat rajattuja, sillä tietoisuudella, ilmenyksellä on rajansa, rajoituksensa. Ja rajoittunut ei koskaan voi ymmärtää sellaista joka ei ole mitään ja on kaikki.

Mutta tuosta absoluutista ilmenee, vuotaa ulos synnyttäjämme henki-aine, isä-äiti, joka myös on ilmenemätön vailla muotoa, sitäkään ei voi minä-tajunta tiedostaa, tämä on se tyhjiys johon buddhalaiset viittaavat kun sanovat että minä tietoisuus ei ole ikuinen. Totta se on Salaisen opin mukaan. Ja tuosta Isä-äidistä syntyy poika joka näkee itsensä täydellisenä ja voi sanoa, minä olen se mikä minä olen. Eli tuo poika on varsinaisesti minuuden synnyttäjä, ja voidaan todeta sen olevan ajallinen, mutta se on kuitenkin äärettömän pitkäikäinen, pralajan pituinen.

Sen mitä olen lukenut ja ymmärtänyt tämän

aurinkokuntamme perusvärähtelystä tai sen perusideasta, sen oleellisesta opista täällä, niin se on rakkaus-viisaus, joka meidän on omaksuttava ja kokemuksellisesti ilmennettävä. Kaikki muu kehitys täällä on alisteista tuolle rakkaus-viisaus periaatteelle. Eli vaikkapa kun meidän älykkyytemme kasvaa se on ihannetapauksessa alisteista tuolle rakkaus-viisaudelle.

Ja tietämättömyytemme kaikkia armahtavasta rakastavasta elämänlaista, kun emme tietämättömyytemme johdosta osaa elää sen mukaan aiheuttaa meille kärsimystä. Ja tuo kärsimys opettaa meille, salaperäisen siunauksensa johdosta, valitsemaan elämämme johtotähdeksi rakkaus-viisauden.

Mutta pysytään vielä hetki tämän aurinkokunnan tasolla. Tuo henki-aine luo kuvan itsestään ja synnyttää itsestään pojan, sen täydellisen ihmisen kuvan, mikä meidän on mahdollista saavuttaa tässä aurinkokunnassa. Kosmisen Kristuksen elävä kuva joka on kaiken muodon ja elämän lähde aurinkokunnassamme. Tietysti tuo kuva on luotu myös koko kosmoksen ensimmäisen ulosvuotamisen aikaan. Mahdollisuuksiltamme olemme koko kosmoksen poikia.

Tätä syntyä voidaan kuvata symboleilla. Ympyrä eli luku nolla kuvaa absoluuttia, tämän ympyrän keskelle syntyy piste eli henki eli luku yksi ja samanaikaisesti piste piirtää viivan pysytysuunnassa eli luku kaksi. Sitten henki-aine synnyttää pojan joka halkaisee ympyrän vaakasuunnassa eli luku kolme. Kosmokseen muodostuu elävä jumalan pojan kuva, risti. Risti

erottaa eli rajoittaa ympyrään neljään osaan, siitä tulee luku neljä eli ympyrä on neliöity.

Risti

Risti, Hiljaisen Vartijan tai Kristuksen symboli. Se seisoo valon kynnyksellä kieltäytyen valosta astuen vapaaehtoiseen luomiseen, jota ilmene- mistä, työtä kutsutaan myös vapaaehtoiseksi kärsimykseksi.

Ja kun ajatellaan ristiä niin sen keskikohdassa eli keskuksessa henki ja aine kohtaavat. Ja sitä voidaan kuvata myös tummanpunaisella ruu- sulla tuossa keskuksessa. Ja tuo ruusu sykkii elämää koko ajan, se on elävä kuva, josta vuo- taa ulos ilmennyt maailmankaikkeus. Se kuvaa liikettä, pyörivää liikettä. Sitä kautta ilmennyt maailmankaikkeus syntyy ja sitä kautta se aika- naan palaa takaisin Pralajan autuuteen.

Mutta tuota liikettä, ilmenemistä täällä meidän ihmisten tasolla olemme tottuneet kutsumaan kärsimykseksi. Eli kun olemme käyneet läpi ih- miskehityksen ja saavuttaneet inhimillisen täy- dellisyyden, emme varmaakaan kutsu liikettä, kehitystä kärsimykseksi.

Mutta kiistatta me vielä olemme kärsimyksen vankeja ja koemme sitä ja onnea vuorotellen. Emme vielä ilmennä tuota rakkauden ruusua keskellä ristiä, jota myös vapaaehtoiseksi kär- simykseksi kutsutaan. Eli kun ruusu tiedos- tetaan, liikutaan vapaaehtoisesti takaisin kes- kukseen. Silloin kun liike ei ole vapaaehtoista elämä työntää, herättelee meitä liikkumaan ja koemme kärsimystä koska emme tee yhteistyö- tä elämän kanssa.

Tuo sana vapaaehtoisuus kuvaa hyvin sitä miten

inhimillisessä elämässä voitamme kärsimyksen. Sillä pohjimmiltaan kärsimys vapauttaa ja kir- kastaa meitä, kun oivallamme sen opettaman läksyn. Kärsimys ei salli meidän pysähtyä, vaan se tahtoo auttaa meitä kulkemaan eteenpäin elämänkoulussa. Se on siunaus joka herättelee meitä tietämättömyydestämme ja velttoudes- tamme.

Siitä voi tehdä rakkaan ystävän, opettajan, joka vieraillessaan toivotetaan sydämellisesti terve- tulleeeksi, joka ei tietenkään ole mikään helppo asia omaksuttavaksi, tai se on pelottava vieras, joka on vastenmielinen ja jota koetetaan kai- kin keinoin välttää, vaikka se vääjäämättä tu- lee ikään kuin luonnon pakottavana voimana, mikäli emme tahdo vapaaehtoisesti tehdä siitä ystäväämme.

Mutta koska tuollainen läheinen ystävyys opet- tajamme kärsimyksen kanssa ei ole mitenkään helposti omaksuttavissa vaatii se perusteellisen itsetutkiskelun. Sillä jos sen opetuksia kykenee vastaanottamaan vastaan hangoittelematta se voi nopeuttaa ihmisen henkistä kehitystä.

Sillä siinä pyydetään itse elämältä apua, elämä näyttää mitä milloinkin on opittavaa. Ei tarvit- se turvautua muiden tai itse keksimiin harjoi- tuksiin, ei sen puoleen, etteivät ne myös voisi olla hyödyllisiä, mutta itse ei tiedä niin objek- tiivisesti ja rakastavasti kuin elämä, mikä mil- loinkin on tarpeellinen läksy opittavaksi.

Mutta tuo itsetutkiskelu on tärkeää jotta ih- minen tietää, ettei hän pelkää ja on valmis olemaan nöyrä oppilas. Kyllähän kärsimys muutenkin opettaa meitä, erityisesti jos puhu- taan ihmisistä jotka tutkivat elämän henkisiä lainalaisuuksia, vaikka emme varsinaisesti kut-

su sitä vielä enemmän. Onhan monen elämässä nähtävissä että heidän korkeampi minä on ottanut kantaakseen suuremman kärsimyksen taakan tyhjentääkseen karmaansa, jotta voisi seuraavassa elämässä paremmin palvella.

Mielenmuutos

Sillä meillä on mietiskelyn, rukousmietiskelyn kautta mahdollista pyytää menneitä syitä, menyttä karmaamme nopeammin purkautumaan, jotta valmistuisimme nopeammin palvelijoiksi, jotka ovat kirkastaneet omassa olemuksessaan rakkaus-viisauden. Tällaisen mietiskelevän elämäntavan omaksuminen opettaa meille vääjäämättä että kärsimys on suuri siunaus ja se tahtoo vain kirkastaa ja vapauttaa meidät ulkoapäin tulevasta pakottavasta liikkeestä, jota kutsumme kärsimykseksi, sisäiseen rauhaan ja iloon joka ei järky ulkoisesta kitkasta, niistä vaikeuksista joita elämä tuo eteemme ja josta opimme tasapainon liikkeen keskellä.

Tätä näkemystä kutsutaan myös pahan vastustamattomuudeksi, mikään mitä elämässämme kohtaamme ei ole pohjimmiltaan pahaa, eikä meidän tarvitse pelätä eikä torjua rakasta opettajaamme.

Kuinka nerokkaalla ja yksinkertaisella tavalla Jeesuksen oppi pahan vastustamattomuudesta vapauttaa meidät kärsimyksen pelosta ja ylipäätään siitä että elämässä olisi jotain pelättävää. Itse olemme luoneet itsellemme pelon ja kärsimyksen syyt ja voimme ne myös poistaa itsestämme elämän avustuksella. Vaikeuksia ja kärsimyksiä ei kannata voivotella ja niihin uppoutua, ne vain voimistuvat siitä. Enemmän kannattaa tuoda esiin kuinka kärsimykset voitetaan positiivisella elämänasenteella, vaikka-

kin ihmisen persoonallinen tajunnan muutos vaatii kypsyttelyä.

Kysymys on Jeesuksenkin ilmi tuomasta mielenmuutoksesta, muuttakaa mielenne sillä taivasten valtakunta on lähestynyt. Mieli on saatava niin kirkkaaksi ja positiiviseksi ettei se näe eikä koe mitään pahaksi, ja kun tuollaista mielenasennetta pidetään tarpeeksi kauan, se painuu sydämeen ja siitä tulee sydämen ominaisuus. Autuaita puhtaat sydämeistä, sillä he tulevat näkemään Jumalan.

Jeesuksen elämässä voi nähdä että tämä kirkastui hänelle kun hän oli ristillä Golgatalla. Hänen viimeisistä sanoista on kaksi versiota esoteerinen ja esoteerinen, voisi sanoa että vanha tapa ja uusi tapa suhtautua kärsimykseen. Hänen sanotaan sanoneen: ”Isäni, Isäni miksi olet hyljännyt minut”, jonka voi sanoa olevan vanha tapa. Tai sitten uusi tapa: ”Isäni, Isäni kuinka sinä minua kirkastat”.

Tietysti Jeesus oli kulkenut ennen kirkastumistaan Via Dolorosan, ristin tien orjantapurakruunuineen. Se kuvaa suuria kärsimyksiä ennen kirkastumista. Mutta olen ymmärtänyt että se kun Jeesus avasi ensimmäisenä tämän tien, on tehnyt meille avoimemmaksi helpommaksi omaksua tuo positiivinen aktiivinen tapa suhtautua kärsimykseen ja sen ymmärtämiseen että se on kirkkautta, autuutta.

Vaikka sanoin tuossa edellä uutta tietä helpommaksi ei se sinällään tarkoita että se noin vaan onnistuisi, kyllä se vaatii aktiivista mielenmuutosta prosessia, aktiivista sydämen puhdistusta. Mutta että elämässä ei tarvitse kärsimysten kohdatessa enää vain olla passiivinen.

Buddhan vanha tie

Nepalissa on tällä hetkellä pieni kuuluisuus jota kutsutaan Buddha pojaksi, (tai kutsuttiin). 15 vuotiaana hän päätti vetäytyä viidaksoon ja viettää seuraavat kuusi vuotta mietiskelyssä, hän ei syönyt eikä juonut mitään mietiskelynsä aikana. Tätä ennen hän oli ollut jonkin aikaa Buddhalaisessa luostarissa opiskelemassa, mutta oli todennut ettei halua opiskella, ainoastaan mietiskellä, ja lähtenyt luostarista.

Hänen mietiskelyään katsomaan tulvi koko ajan lisää ihmisiä ja hänen mietiskelynsä talti-
oitiin ympärivuorokautisesti videolle, tosin en tiedä kuinka pitkällä aikavälillä tuo videointi suoritettiin. Joka tapauksessa ympärillä oli koko ajan paljon ihmisiä. Kolmen vuoden jälkeen hän vetäytyi vielä syvemmälle viidaksoon voidakseen ihmisjoukolta rauhassa mietiskellä. Hän on jo palannut viidakosta ja opettaa ihmiselle tietä todellisuuteen, ja ymmärtääkseni hän opettaa Buddhan oppia.

Kerroin tämän koska siinä tulee hienosti esiin elämäntapa, jos puhtaasti seuraa Buddhan tapaa saavuttaa totuus. Ei tuollaiseen mietiskelyyn kykene ellei ole monissa aikaisemmissa elämissä kulkenut mietiskelyn polkua. Sillä jos vanhalla tavalla seuraa Buddhaa, irrottautuu maailmasta viettäen elämänsä mietiskellen, keskittyen vain kärsimyksen poistamiseen, (se vääjäämättä poistuu kun ihminen kirkastaa persoonallisuutensa täysin synnittömäksi), ja nirvanaan pääsemiseen. Tällä tiellä ihminen myös oppii täydellisesti hallitsemaan kehoaan, hän esim. kykenee erilaisia mietiskelytekniikoita hyväksikäyttäen säätelemään ruumiinsa lämpöä. Itse asiassa kyseistä Buddha poikaa kävi tutkimassa joku Tiibetin buddhalainen mietiskelymestari ja totesi pojan

käyttävän kyseistä tekniikkaa.

Kun sitten ollaan nirvanan kynnyksellä, tapahtuu valinta mennäänkö nirvanan autuuteen vai palataanko maailmaan opettamaan ihmisille vapautumista kärsimyksestä. Pidän hyvin mahdollisena että kyseinen poika on käynyt tuolla kynnyksellä ja palannut takaisin.

Ei se kulkeeko vanhalla tavalla vai uudella ole mitenkään uskontoihin sidottu, myös kristillisillä mystikoilla on olemassa sääntökuntia, jotka selvästi viittaavat tuohon vanhaan tapaan. Mm. Kartusiaaniveljeskunta, hehän vetäytyvät maailmasta Alppien rauhaan luostariinsa, jossa viettävät aikansa hiljaisuudessa rukoillen. Ja Buddhalaisilla on Boddhisattva ihanteensa, joka kehoittaa toimimaan maailmassa jo nyt, vaikka nirvanan porteilla ei vielä olekaan käyty.

Todellisuudessa suurin osa henkisistä ihmisistä kyllä kulkee jo uudella tiellä, ainakin siinä mielessä että halutaan toimia maailmassa, eikä vetäytyä sieltä pois, tietysti pahan ongelman syvällinen ymmärtäminen ja kokemuksellinen todistaminen itselleen ei ihan hetkessä tapahdu. Mutta jo tieto siitä, että on tällainen mahdollisuus, on hyvin lohdullista ja inspiroivaa.

Aina silloin tällöin putkahtaa tällaisia vanhan ajan joogea, joilla on pitkä menneisyys takanaan tuolla vanhalla tiellä ja se on mitä luonnollisin tie heille. Mutta on mahdollista valita tietoisena uusi tie joka tuo ilon, autuuden jo ennen nirvanaan autuutta. Tarvitsee vain sisäistää hyvän ja pahan suhteellisuus. Ja todistaa itselleen kokemuksellisesti että pahakin voidaan kokea, nähdä hyvänä, kun sitä pelottomalla kirkkaudella katsoo.

Uudessa tavassa, josta Ervast on paljonkin kir-

joittanut, kärsimys nähdään mahdollisuutena, energiana joka voidaan muuntaa positiiviseksi voimaksi, autuudeksi keskellä kärsimyksiä jo nyt.

Kärsimys energiana

Tämä on itse asiassa perin tieteellinen, ainakin salatieteellinen tapa suhtautua kärsimykseen energiana joka voidaan, silloin kun vielä olemme elämän kaikkien voimien heiteltävissä, hajottavasta - lannistavasta voimasta, muuntaa rakentavaksi - kirkastavaksi voimaksi, kun opimme olemaan tietoinen tekijä täällä energioiden kentässä. Energiahan on puolueeton objektiivinen ja me voimme, kun sen osaamme, itse päättää millä tavalla tuota energiaa käyttäme, minkälaiseksi voimaksi sen muutamme.

Vaikka tämän laittaminen käytäntöön ei ole mikään helppo juttu, meillä on mahdollisuus harjoitella jokapäiväisissä pienissä ongelmissa sitä, jotta siitä tulisi pysyvä sydämen ominaisuus, joka tekee elämämme autuaaksi jo täällä maan päällä eläessämme.

Tämä on täysin sisäinen muutos, suhtautumistavan muutos, ei se muuta ulkoista kohtaloamme, vaikeuksiamme ja ponnistelujamme niiden ratkaisemiseksi, eikä niitä karman velkoja mitä olemme elämälle velkaa. Tietysti tällaisesta mielenmuutoksesta, sydämen puhdistamisesta seuraa oikeita ja puhtaita ajatuksia ja tekoja, jotka aikanaan tuovat hedelmänä myös ulkoisen elämän muuttumisen.

Kun kärsimystä tutkii ja yrittää tunkeutua sen salaisuuteen, ei todella voi nähdä kuin sen ettei mikään ole pahaa vaan kaikki on pohjimmiltaan kirkkautta, valoa.

Se että kykenee muuttamaan mielensä ja pitämään kärsimystä, pahaa hyvänä on tekemisessä uskon kanssa. Sanotaanhan että usko siirtää vuoria ja jos uskon voimalla pyrimme tekemään elämässämme todeksi ilon keskellä kärsimystä, varmasti sen myös opimme aikanaan.

Suhtautumistavan muutos pahaan, kärsimykseen vapauttaa meissä paljon positiivista energiaa, jolloin luonnollisesti elämän eteen tuomat velvollisuudet eivät ole raskaita kantaa, vaan ikeeni on kevyt kantaa, kuten Jeesus toteaa.

Vaikka tämä on suhteellisen helposti esitettävissä ja myös ymmärrettävissä, jos on tutkinut ihmisen henkistä kasvua, niin tämä on hyvin syvä mysteeri. Joudumme menemään ilmenneen elämän alkulähteille jos pohjimmaista syytä etsimme. Mutta meillä, vaikka emme vielä ole vihittyjä, on mahdollista uskomme kautta saada tuo ruusu keskellä ristiä säteilemään ja tuomaan kirkkautta ja vapautta jokapäiväiseen elämäämme.

Se että otamme kärsimyksemme, vaikeutemme avosylin vastaa, kiittäen elämää niistä, tekee meistä rikkaan. Tahdomme pyytää mennyttä karmaamme nopeammin purkautumaan, realisoitumaan, koska ne oikein vastaanotettuna valaisevat olemuksemme, saavat meitä kiittämään Isäämme Taivaissa hänen, meidän persoonalliselle järjellemme, käsittämättömästä rakkaudestaan ja viisaudestaan.

Karman tuomat kärsimykset ja vaikeudet muuttuvat pakolla maksamisesta, saataviksi, joita ilolla tahdomme suorittaa ja jotka nopeuttavat meidän pääsyämme tietoiseen yhteyteen Salaisen Veljeskuntaan, voidaksemme paremmin palvella ihmiskunnan henkistä kasvua.

Ihmisenpojan kiusaukset. Kirjaesittely.

Kari E. Turunen: Ihmisenpojan kiusaukset. Arator Oy, 2013.

Kari E. Turunen (s. 1948) on filosofi, joka on koko uransa ajan rohkeasti ajatellut itse ja luonut itsenäistä suhdetta filosofisiin kysymyksiin. Turusella on filosofian dosenttuuri Jyväskylän yliopistossa, ja hän on toiminut Kuopion yliopistossa määräaikaisena filosofian apulaisprofessorina. Hän on tutkinut kasvatusfilosofiaa, filosofista antropologiaa ja filosofista psykologiaa. Turusen metodina on ollut yhdistää henkistä ihmiskäsitystä ja psykodynaamista teoriaa ihmisen kokonaisuuden ymmärtämiseksi. Tämä on varsin poikkeuksellista, koska henkinen ihmiskuva lähinnä loistaa poissaolollaan Suomen akateemisessa maailmassa. Ennen Turusta yliopistoissamme on ollut joitakin henkisen ihmiskuvan puolustajia ja esiintuojia: näistä merkittävimpiä ovat olleet filosofian professorit Erik Ahlman, Sven Krohn ja Reijo Wilenius. Ruusu-Ristin lukijoita kiinnostanee, että Turunen väitteli Rudolf Steinerein ajattelusta vuonna 1990 Jyväskylän yliopistossa (Turunen, 1990). Väitös kohdistui Steinerein esiantroposofiseen kehitykseen ja filosofiaan; se oli Suomessa ensimmäinen laatuaan.

Ihmisenpojan kiusaukset on koottu Turusen kirjoituksista eri vuosikymmeniltä ja julkaisemattomista radioluennoista, jotka käsittelivät Vuorisaarnan autuuden julistuksia. Kyseessä on siten artikkelikokoelma, jossa tarkastellaan psykodynaamisen näkökulmasta ihmisen sielullis-henkistä olemusta ja Uuden Testamen-

tin ihmiskuvaa. Artikkelikokoelma muodostaa tiiviin läpileikkauksen Turusen laajaan filosofiseen tuotantoon. Esitän seuraavaksi joitakin huomioita Ihmisenpojan kiusauksista ruusuristiläisestä näkökulmasta.

Turusen ihmiskuvassa näkyy ihmisen kolminainen jäsenitys: ajattelu, tunteet ja tahto. Ne tulkitaan psykodynaamisen teorian pohjalta niin, että ihmisen kolminaisuus kantaa syviä inhimillisiä tarpeita: ajattelu välittää jäsentymistä ihmisyhteisöön (esimerkiksi työpaikkaan), tunteet välittävät liittymistä (elämä on suhteessa olemista toisiin ihmisiin jo lapsuudesta alkaen) ja tahto välittää tekemistä (roolimme ja tehtävämme elämässä). Teosofiassa ja antroposofiassa korostetaan ihmisen itsetuntemusta. Tämä voidaan ymmärtää eri tavoin; Turunen käyttää psykodynamiikan kehittämää käsitteitä tienä itsetuntemukseen. Keskeisessä asemassa ovat eksistentiaaliset tunteet häpeä, ahdistus ja tyhjyyden kokemus, joita kukaan ei voi elämässään välttää. Ihmisen sielunelämään kuuluvat myös viha, pelko ja kateus, jotka ovat defensiivisiä eli puolustavia tunteita. Nämä eksistentiaaliset ja defensiiviset tunteet kuulostavat negatiivisilta, mutta niillä on myös myönteinen puolensa: eksistentiaalisten tunteiden tehtävänä on mm. toimia ihmisen herättäjinä ja puolustavat tunteet voivat jalostua ja hienostua (esimerkiksi vihan energian voi muuntaa päättävyydeksi ja pitkäjänteisyydeksi).

Paradoksaalisesti itsetuntemuksen psykologisen näkökulma ei ole ollut kovin vahvasti esillä teosofisessa ja antroposofisessa kentässä: usein

korostuu ihmisen henkisen alkuperän tunteminen (tällä on toki oma merkityksensä). Ehkä poikkeuksena voi nähdä Pekka Ervastian esoteeriset opetukset, jotka avaavat totuutta etsivän ihmisen tietä tietynlaisia psykologisia avaimia käyttäen. Ervastian kuvaamassa henkisessä prosessissa painopiste on sielunenergioiden puhdistamisessa ja voittamisessa palvelutyöhön. Mielen puhdistamisen teema tulee hienosti esille myös Ihmisenpojan kiusaukset –teoksen artikkeleissa: Turunen puhuukin ihmishengestä, joka ”saa vähin erin otteen alemmasta luonnostaan”.

Turunen tarkastelee ihmisen alemman luonnon narsistisia yllykkeitä, jotka hän jakaa valtaan, pyyteisiin ja ahneuteen. Nämä ovat Uuden Testamentin näkökulmasta Ihmisenpojan kiusauksia, jotka Jeesus voitti erämaassa ollessaan. Vastaavat kiusaukset ovat eri tavoin läsnä jokapäiväisessä elämässämme. Turusen mukaan yhteiskunnallinen vallankäyttö saa myös henkisiä ilmenemismuotoja: esimerkiksi yksilö voi huomaamattaan samaistua näkymättömiin ajatusvaltoihin, joita ovat yhteiskunnan moraaliset, maailmankatsomukselliset ja uskonnolliset käsitykset. Teosofiassa puhutaan vastaavasta asiasta ryhmäsieluisuutena, jonka vallassa oleva ihminen ei ole vielä itsenäinen ajattelija. Pyyteen narsismin eräs ilmenemismuoto on omaksumaa maailmankatsomus, jonka näkökulmasta voi pitää itseänsä merkittävänä. Tämä pyyde on totuuden etsijöitä lähellä. Ervast puhuu siitä kristillisen kulttuurin ja myös rosenkreutsilaisen virtauksen kiusauksena: ”vain me olemme oikeassa, vain meillä on totuus”.

Paavalin kristillinen eksistentiaalisuus on tehnyt syvän vaikutuksen Turuseen. Hän pitää Paavalin käsitystä ihmisestä selkeänä, syvänä ja kirk-

kaana. Paavalin ihmiskäsityksessä näyttää korostuvan syntyisyyden merkitys; tämä piirre saa Turusen analyysissä psykodynaamisen tulkinnan. Paavalin opetuksissa näkyy myös moraalinen maailmanjärjestys, joka ilmenee ”Jumalan kostona ja vihana”. Turunen pohtii moraalista lainalaisuutta karman lain näkökulmasta ja esittää, että ilman jälleensyntymisen ajatusta on vaikea nähdä Paavalin näkemyksen järjellisyttä. Tämä on tietysti ruusuristiläisille tuttu näkökulma, jossa on mukana uuden uskonpuhdistuksen inspiraatio. On kiintoisaa huomata, että Turusen intensiivinen paneutuminen Steinerin ajatteluun väitöskirjavaiheessa on ilmeisesti jättänyt jälkensä hänen tulkintaansa Paavalin ajattelusta. Tämän voi nähdä esimerkiksi Golgatan mysteerin merkityksen – vaikka Turunen ei tätä ilmaisua käytäkään – ja ylösnoususemusruumiin pohdiskeluissa. Todella harvoin saamme lukea akateemisen filosofin ajattelua, jossa henkinen ihmiskuva otetaan vakavasti!

Turunen avaa Vuorisaarnan autuuden lauseiden merkitystä psykodynaamisia avaimia käyttäen. Tulkinnot paikoitellen yllättävät ruusuristiläisen lukijan, toisaalta niistä voi löytää syvällisiä yhtymäkohtia Ervastian opetuksiin. Esimerkkinä jälkimmäisestä olkoon kärsimys, jonka Turunen näkee ihmisen auttajana. Hän johtaa tästä seuraavan maksimin: ”tulkoon minulle kärsimyksiä niin paljon kuin jaksan kantaa”. Ajatus vastaa erinomaisesti Ervastian Jeesuksen salakoulu –teoksen tulkintaa kärsimyksestä salapukuisena siunauksena, joka vapauttaa meidät vanhasta velasta. Nostan vielä esiin yhden näkökulman Turusen avaamista autuuden lauseista: Turusen mukaan on olemassa ihmisiä, jotka ovat voittaneet itsessään olevan pahan ja saavuttaneet sisäisen rauhan. Tämä rauha säteilee ympäristöön ja vaikuttaa lähellä oleviin ra-

kentavasti ja tervehdyttävästi. Siinä on sanottu eräs henkisen elämän salaisuus: henkinen elämä ei ole ensisijassa tekemistä, vaan se on olemista.

Kirjan viimeinen luku perustuu Uudessa Valamossa pidettyyn esitelmään. Sen otsikkona on ”Psykodynamiikka ja kilvoittelu, idän ja lännen tie”. Tässä idän tie tarkoittaa ortodoksisen kirkon kilvoitteluperinnettä, lännen tie luterilaisuutta ja läntistä kulttuuriperintöä. Viimeisen luvun sävy on henkilökohtaisempi kuin muissa artikkeleissa; Turunen avautuu lukijalle omasta tiestään, suhteestaan Paavalin ajatteluun ja itäisen kristinuskon kilvoitteluperinteeseen, johon hän suhtautuu arvostavasti (niin tekee myös tämän esittelyn kirjoittaja). Turunen kertoo huumanneensa, että varhaisen kristinuskon piirissä harjoitettiin ”todella syvää itsetutkiskelua ja ihmistuntemusta”, jonka rinnalla akateeminen ihmistuntemus tuntui olevan vain tien alussa. Hän päätyy kuitenkin synteisiin, jossa lopulta tiede ja henkiset virtaukset tutkivat samaa todellisuutta, ja kaikista näistä voi oppia. Turusen teesi onkin, että kilvoittelijaisien henkiseen kokemukseen perustuva kristillinen ihmiskäsitys on mahdollista esittää nykyaikaisella, tieteel-

lisen kritiikin kestäväällä käsitteistöllä. Tämä tarkoittaa aidosti kristillisen psykologian synnyttämistä, jonka edelläkävijänä Turunen on toiminut.

Turusen artikkelikokoelma antaa lukijalle paljon ajattelemisen aihetta. Jos lukija kiinnostuu jostakin teemasta, hän voi tutustua Turusen laajempiin esityksiin samoista aiheista. Teos tuo esille yleisiä psykodynaamisia lainalaisuuksia ja samalla haastaa lukijan tarkastelemaan itseään avoimesti ja rohkeasti, kuten teoksen toimittanut KT Esko Paakkola esipuheessaan toteaa. Suosittelen Ihmisenpojan kiusaukset -teosta kaikille, jotka tahtovat ottaa itsetuntemuksen haasteen vastaan.

Lähteitä

Kari E. Turunen (1990). Rudolf Steinerein kehitys ja ajattelu. Filosofis-psykologinen tutkimus. (väitöskirja) Arator Oy.

Ihmisenpojan kiusaukset -teos on saatavilla myös e-kirjana Internetistä osoitteesta: <http://www.arator.fi/ihmisenpojan-kiusaukset.html>.

Ruusu-Risti ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Sihteeri Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com

Rahastonhoitaja
Antti Tamminen
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
a.tamminen@netti.fi
Puh. 040-0454924
Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Sampo FI8780001500059093

Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh.050-3740633

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689